

Mücadeleye Odaklanalım!

Özellikle odaklanmamız gereken noktalardan birisi sistemin krizinin derinleşerek devam edeceği meselesidir. Seçimler sonrası da var olan tablo değişmeyecektir. "Varlık kuyrukları" diyerek halkın aklıyla dalga geçen, faşist baskının dozunu sürekli arttıran, Kürt ulusal mücadelesine saldırıda sınır ve koşul tanımayan, emperyalizme bağlılığı ve bağımlılığı "S-400" gibi silah alımları gerginliğiyle örtülemeye çalışan, yoksulluk ve sefalet koşullarının daha fazla derinleşmesini sağlayan, işsizliğe çare değil daha güçlü zemin sunan tablo seçim sonrası da nasıl bir güç değişimi olursa olsun, devam edecektir.

Yeni Demokrasi

14 MART 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 31 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

"Umutsuzluk" İçerisinde Umud Birikiyor

Krizin yükü her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve halkın üzerine yıkılmaya çalışılıyor ve bu noktada halen arayışlar mevcut. Fakat bunun ekonomiye katkısının artık bir sınırı var ve işçi sınıfı ve halka yüklenmenin hakim sınıflar açısından riskleri de artmış durumda.

Ekonomideki krizin, yerel seçimlerin ardından düzen siyaseti nezdinde de sarsıntılara ve hatta '93 ve 2001 krizlerinde olduğu gibi ciddi siyasi değişimlere yol açabileceğine dair yorumlar nesnel bir zeminden beslense de kendi içinde bir kendiliğindencilik taşıyor.

GÜNCEL-YORUM s.6

"AKP Gitsin, CHP Gelsin Faşizm Bizi Hep Ezsin!"

Ezilen halk yığınlarını egemen sınıf kliklerinden birinin çizgisine ikna etme politikasıdır. Bu tavrın halk kitlelerinin faşist CHP'den uzaklaşmasına katkısı olmayacağı gibi, geniş yığınları seçimlere büyük umut bağlayacak şekilde biçimlendiren ve daha sonrada faşist bir partiye mahkum kılan korkak, tutarsız bir "dalkavuk" siyasetidir.

NEWROZ BAHARI ÇAĞIRIYOR

GELEN BAHAR

DİRENEENLERİN!

8

MEŞA AZADİ

newroz ateşi tüm dünyayı sarıncaya dek, sürüyor ve sürecek bu kavga!

10

GÜNDEM

"komünist başkan" rantının tatlı ortaklığı: SMF ve TKP ittifakı

16

KADIN

gizlenemeyen reformizmin kadın mücadelesindeki sefaleti

Yeni Demokrat Kadın 8 Mart Özel Sayısı Çıktı

HABER MERKEZİ- Yeni Demokrat Kadın (YDK) dergisi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü özel sayısı ile çıktı. YDK tarafından hazırlanan sunu yazısı şöyle:

“Merhabalar,

Uzun bir ardan sonra özel sayımız aracılığıyla okurlarımızla buluşuyoruz. Özel sayımız okurlarımıza birçok yönüyle alışmış olduğunuz dergi formatımızdan farklı gelebilir. Bu farklılık yayın anlayışımıza dair henüz bitirdiğimiz tartışmaların değil devam eden tartışmalarımızın da bir ürünüdür. Yayınımızın en büyük farklılığını içeriği oluşturmaktadır. Çünkü başta dosya konumuz olmak üzere tartışmalarımız daha teorik düzleme taşınmıştır. Bu durum kadın mücadelesinde ortaya çıkan sürecin en temel sorunsalı olan ideolojik mücadeleyi esas alma ihtiyacına dayanmaktadır.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün 162. yılında Yeni Demokrat Kadın olarak kadın özgürlük mücadelesinde ihtiyaçlarımız, perspektifimiz, eksiklerimiz ekseninde ciddi tartışmalara kapı aralayan çalışma ve mücadelenin gerisinde kalmamak da sürekliliği sağlamış bir kadın dergisini cisimleştirmeye konusunda eksikliklerimizin bilincindeyiz. Sistemli bir şekilde dergimizi çıkaramamanın huzursuzluğunu muhakkak çok derinden yaşadık. Dergimizi düzenli çıkarmasak da irademizi ortaya koymak içinden geçtiğimiz süreç bakımından çok kıymetli bir yerde durmaktadır. Özel sayımız vesilesiyle dergimizi düzenli bir biçimde çıkarmak için irade koymayı sürdüreceğimizi de ifade edelim.

Ülkede ve dünyada yaşanan gelişmeler kadınlar cephesinden baskı ve sömürünün katmerleşmesi biçiminde yansısı da bu durum emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu krizin derinliğini göstermesi bakımından da çok ciddi olanakları barındırmaktadır. Baskı ve sömürü doğrudan kimliğimizin yok sayılması ve ikincil görülmesi biçiminde olmakta saldırı en ağır katliam biçimlerinden evin içinde ki şiddet ve sömürüye kadar katmerleşmektedir. Ancak bunun karşısında dünyanın dört bir yanında, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda da kadınları

bu saldırılara karşı mücadeleleri, isyanları ve öfkeleri sürmektedir.

Her ne kadar mücadele sürse de mücadelenin sürüklenmeye çalışıldığı mecra çetin ideolojik mücadele gerekliliğini zorunlu kılmaktadır. YDK olarak içinden geçtiğimiz sürecin daha özgün yanları ise kendi içimizde yaşanan ideolojik-politik ayrışma ile açığa çıkmıştır. Sistemin krizi ile birlikte ortaya çıkan saldırı politikaları ve Türkiye gerçekliğinde faşist saldırıların aldığı boyut bu anlamda

devrimci-demokrat-yurtsever cephe- de ortaya çıkan süreci karşılama, saldırıları püskürtme açısından ideolojik savruluş kadın alanında da kendini en ağır şekilde hissettirmektedir. Uzun yıllardır içimize sızmaya çalışan burjuva, küçük-burjuva anlayışlar hakimiyet kurma kavgasında başarısız olmuş, gizlemeye çalıştığı çizgisini tam olarak ortaya koyma iradesi dahi bulunmayan manipülasyon ve yalanlar eşliğinde kadın mücadelesine, birlik ve dayanışmasına ağır darbeler indirme pahasına kendi sınıfsal karakterine uygun yokuş aşağı yuvarlanmıştır. Muhakkak soluğunun yeteceği yere gelme gerçekliği ile ilgili bu durumdan biz YDK olarak gerekli ders ve deneyimleri çıkararak zorlu yürüyüşümüzü sürdürüyoruz, sürdüreceğiz.

Dergimizin özel sayısının ana ağırlık merkezini kadın emeği ve bu alanda ortaya çıkan mücadele, yol ve yöntemlerinin oluşturduğu, feminist kadın hareketlerinin bu meseleye nasıl yaklaştığından tutalım da ortaya

çıkan ortak ve ayrıştığımız noktalara kadar birçok konuda açtığımız tartışmalar bizim cephemizden bir kısmı tükenmiş tartışmalar iken bir kısmını ise tartışmaya açtığımız olgular oluşturmaktadır. “Kadın Kurtuluş Mücadelesinde Genel Görünüm: Kadın Hareketleri, İdeolojik Çıkmazlar ve Biz” başlığında burjuva ve küçük-burjuva kadın hareketlerinin genel durumu ve bize dair olanları tartışmaya çalıştık. “8 Mart’ı Tüm Coşkuyla Örgütleyelim, Örgütlenelim” yazısında 8 Mart’a giderken MLM çizginin na-

dan karşılığına dair konuyu ele aldık.

Çokça dillendirilen toplumsal cinsiyet rollerinin üretildiği aile ve yaşam içerisinde konumlanış ev işlerinin rollerin dağılımı ve ataerkil sistemin beka konularından biri olan toplumsal cinsiyet ilişkilerinde ev işlerinin işlevini, kadın kimliğinin üretiminde ve yeniden şekillendirilmesindeki etkisini “Toplumsal Cinsiyet Üzerinde Ev İşlerinin Etkisi” başlığında tartıştık.

Bunun yanında Türkiye gerçekliğinde mevsimlik tarım işçileri içerisinde kadınların durumuna ilişkin bir okurumuzun kaleme aldığı yazıyı da sizlere sunuyoruz. Kadın mücadelesinin tarihsel gelişimi içerisinde önderleşen kadınları tanıma yaşam ve mücadelelerinden öğrenme bilinciyle kaleme alınmış portre de “Adelheid Popp”u anlattık. Dosya dışı bir konu olan “Devrim İçin İnisiyatif ve Kadın İnisiyatifi” yazısında inisiyatifleşme “problemlerimizi” ele alarak devrimci inisiyatif ve kadın mücadelesi ekseninde kadın inisiyatifi tartıştık. Dört bir yanımızı kuşatma altı-

na almaya çalışan kadın cinayetleri ve şiddet erkek egemen sistemin temel argümanı olmayı sürdürüyor. Şule Çet cinayeti ve erkek egemen adalet sistemine ilişkin bir okurumuzun kaleme aldığı yazıyı da paylaşıyoruz.

Direniş ve mücadelenin adı olan, kavgayla harmanlanan yıkılmaz inançları, sarsılmaz güvenleriyle kadınlara özgürlüğün yolunu gösteren Zilan’ı, Özlem’i, Ekin’i, Çiğdem ve Nergis yoldaşın irade ve bilinciyle yaşamlarından öğrenerek varlıklarını tüm hücrelerimizde hissederek onların destansı direnişlerden aldığımız güçle kurtuluş giden yolun yolcusu olmayı bilerek yürüyüşümüz devam edecek.

Bu bilinç ve kavrayışla okurlarımıza sunduğumuz YDK özel sayısını ilgiyle okuyacağına inanıyoruz. Herkese iyi okumalar. Bu sayımızda emeği geçen katkı sunan tüm dostlarımıza ve yoldaşlarımıza teşekkürler.”

sıl ortaya konması gerektiğine ilişkin perspektifimizi sunduk. “Gerçekle Aydınlanıp Mücadele İle Büyüyelim” başlığında kadın cephesinde bir yıllık panorama tablosunu çizdik. Emperyalist-kapitalist sistemin krizinin derinleştiği ve faturasını öncelikle tüm halka özelde ise kadınlara çıkartma olgusunu, “Kriz ve Kadın” başlığında ele aldık. Sınıflar mücadelesinde kadın emeğinin görünmezliği yaşamda ve mücadelede emek üzerine yükselen sınıf mücadelesinin en tartışmalı konularından olan ev içi emek kavramını birçok boyutuyla derinlikli bir şekilde ele alarak “Kadın Emeği ve Ev İçi Emek Üzerine” başlıklı yazımızda bu alanda yürütülen teorik tartışmalara kendi cephemizden naçizane katkılar sunmaya çalıştık. “Neo-Liberalizm ve Kadın Emeğine Etkileri” başlıklı yazımızda emperyalist-kapitalist sistemin yapısal krizini aşmak için geliştirdiği politikalar ve üretim alanında geliştirilen esnek, güvencesiz, kuralsız çalışma biçimlerinin kadın emeği açısın-

“CAMBAZA” DEĞİL DÜŞMANA, SEÇİME DEĞİL MÜCADELEYE ODAKLANALIM!

31 Mart Yerel Seçimleri, son 5 yıldır gerçekleşen seçimlerin yarattığı havayı henüz yaratabilmiş değil. Her ne kadar “beka sorunu” temalı AKP-MHP ittifakının kampanyasına karşı, “Tayyip gidecek bahar gelecek” temalı CHP-İYİP ittifakı ve bilumum “muhalafetin” kampanyası “heyecan”, “umut”, “gerginlik” ve “stres” yaratmak üzere atraksiyonlara girse dahi, beklenen ilgi-yoğunlaşma ve odaklanma söz konusu değildir. Halk yığınlarının seçime yönelik beklentisi olabildiğince alt düzeyde seyrederken, alaka ve ilgisi ise son yılların en geri noktasıdır. Bunun seçime katılımı belirleyip belirlemesinin ötesinde, seçim eksenli politize olma durumu ve tutum alma meselesindeki durumdan bahsediyoruz.

Halk yığınları esas olarak ekonomik krizin yarattığı sonuçla boğuşan, gelecek kaygısının gün be gün arttığı, örgütsüzlüğün getirdiği umutsuzluk girdabı içinde debelenen sorunlar yumağı içindedir. Seçimlerin, “bıçağın kemikte” olduğu koşullarda yarattığı ilgi doğal olarak az olmaktadır.

Egemen sınıflar için ise bu seçim, halkın gösterdiği ilgiden ve alakadan bağımsız olarak olabildiğince merkezlerine oturmuş durumdadır. Var olan ekonomik ve politik kriz koşullarında güç dengelerinin değişime elverdiği zeminde faşist kliklerin kapışması da tam bir bloklaşma hali içinde kendini gerçekleştirilmektedir. Özellikle egemen sınıf kliği AKP-MHP, var olan güç dengelerini korumak için olabildiğince saldırgan bir seçim kampanyası izlemektedir. Seçim kampanyasını şovenist argümanlarla sürdüren AKP-MHP, CHP-İYİP ittifakının kriz, kaos ve “Kürt sever” olduğu üzerinde yoğunlaştırdığı bir kampanya ile şovenizmi körüklemektedir. CHP ise komprador burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının yeteksiz bir temsilcisi olduğunu, onlara ne kadar iyi hizmet edeceğini anlatarak seçim çalışmasını yü-

rütmektedir. Kürt düşmanlığından ise bir milim geri adım atmayarak “şovenizm” kampanyasını kendi cephesinde gerçekleştirmektedir.

Bu iki gerici faşist kliğin saflaşması dışında devrimci-demokrat kesimin ise bu seçimlerde aldığı tutum ciddi düzeyde sorunlu, lekeli ve kitlelerin doğru temelde şekillenmesini engelleyecek türdendir. ÖDP’nin ucuz bir pazarlıkla “tapusunu” CHP’ye ve onun ittifak politikasına emanet ettiği, bunu da “sosyalist” aday propagandasıyla kirli bir argümana dönüştürdüğü görülmektedir. HDP ise kendisinde yüz veremeyen CHP’ye, AKP’yi zayıflatma adına bir dizi bü-yükşehirde ve kazanamayacağını bildiği yerde destek vermektedir. HDP’nin bu “taktik” politikasının kuşkusuz bir ideolojik özü ve sınıfsal niteliği vardır. CHP, HDP’ye bir taahhüt vermeksizin desteğini alıp, kendi kliğini güçlendirme aynı zamanda politik etki alanını genişletme durumu yaratmıştır. Egemen sınıflar arası mücadelede, HDP faydalanan değil faydalanılan bir duruma düşmüş, geniş kitlelerin kafasını faşizm ve faşist kliklerle mücadele konusunda karıştırmıştır. Bu durum bir taktik hamle ya da taktik ilişki değil, kendini küçük düşüren, gücüne güvenmeyen, kendisini zayıf gösteren bir yamanma halidir. Liberal-burjuva çizginin teslimiyetçi, küçük hesapçı, halkın çıkarlarını düşünmeyen tutumudur bu yaklaşım. HDP içinde bu çizgi olabildiğince güçlenmiş, bu seçimlerde kendini daha berrak şekilde göstermiştir.

Yine özellikle SMF-TKP ittifakının, Dersim merkezli karakteri ve “sosyal-şovenizm” durağında randevulaşmaları ibretliktir. “Komünist başkan” popülizmi ile sosyalizm, komünizm algısını sakatlayan, Kaypakkayacı lafızla SMF’nin TKP’yi komünist saflar-

da konumlandırmaya çalışan tutumu bu seçim çalışmasında özel olarak kayıt altına girmektedir. Özellikle komünizm-devrim ve Kaypakkayacılık adına orta-burjuvazinin sol kesiminin temsilci reformcu TKP’ye giydiren “komünizm” gömleği acınası bir pragmatizmdir. “Komünist başkan” rantı bu kesimlere tatlı gelmiştir.

Komünistlerin seçimlerde aldığı üç ayaklı tavır ve özne olmayı şart koşan tutumu bir kez daha doğruluğunu ortaya sermiştir. Yerel seçimlerin özgün dinamiklerini gözeterek güçlü olduğu yerlerde aday gösterme, ittifak politikası belirleme ve bunların olmadığı yerlerde boykot tavrı devrimci-demokrat kesimlerin seçimlerde izlediği yalpalayan, sınıf işbirlikçi tutumları karşısında doğrunun temsilcisi olmuştur.

Partizan, 31 Mart Yerel Seçimlerinde sadece Dersim’de “Devrimci Güç Birliği” adı altında bir ittifak politikasının parçası olmuştur. Bu alanda çalışmalarını “Yeni Demokratik Yerel Yönetim Anlayışı” etrafında sürdürmektedir. Bunun dışında başka hiçbir alanda aday çıkarmamış, ilerici-devrimci-demokratik güçlerle ittifak geliştirmemiştir. Bu gerçeklik, Dersim dışında Partizan’ın boykot tavrını geliştirmesi, hiçbir adaya oy verme tutumu almasını ve çalışmasını örgütlemesi anlamına gelmektedir. Özellikle ilerici orta sınıf reformcu anlayışların ve HDP’nin faşist CHP ile ilişkileri, örtülü bir şekilde AKP’ye karşı bu bloğu destekleyen tutumu özelden bizi bağlamadığı gibi, gericiliğe pirim veren sınıf işbirlikçi bir yaklaşım olarak eleştirmektedir. Bu anlamda bulunduğumuz alanlarda, hiçbir adaya oy vermeyen, boykot eden, ulaştığımız kitleleri buna ikna eden bir çalışmaya, seçime oldukça yakınlaştığımız bu periyotta, hız vermeliyiz. Boykot tavrımızı esneteceğimiz bir durum ve özgünlük şu aşamada yoktur. Özelden bunu güçlendirecek zemin ve şartlar

daha fazladır. Demokratik-ilerici adayların, AKP karşıtlığında körelmiş politik bakış açılarından dolayı CHP-İYİP ittifakına yamayan durumları ve bu noktada kafası karışan kesimlerin boykota ikna edilmesi önümüzdeki en önemli görevlerden biridir. Bunun da bu kesimlerin eleştiriye tabi tutulmasıyla mümkün olduğu unutulmamalıdır. Özellikle Dersim özgünlüğünde gerçekleştirdiğimiz HDP ile ittifak diğer alanlarda bu partiyi destekleyeceğimiz, onun yanlış politikalarına karşı sessiz kalacağımız anlamına gelmemektedir. Yerel seçimleri özgün ve dinamik kılan da budur. Bir alanda ortaklaştığımızla başka alanlarda ortaklaşamayabiliriz, hatta merkezi düzeyde ayrı yaklaşımlar sergileyebiliriz. Bu özgünlüğün görülmesi önemlidir.

Özellikle odaklanmamız gereken noktalardan birisi sistemin krizinin derinleşerek devam edeceği meselesidir. Seçimler sonrası da var olan tablo değişmeyecektir. “Varlık kuyrukları” diyerek halkın akıyla dalga geçen, faşist baskının dozunu sürekli arttıran, Kürt ulusal mücadelesine saldırıda sınır ve koşul tanımayan, emperyalizme bağlılığı ve bağımlılığı “S-400” gibi silah alımları gerginliğiyle örtülmeye çalışan, yoksulluk ve sefalet koşullarının daha fazla derinleşmesini sağlayan, işsizliğe çare değil daha güçlü zemin sunan tablo seçim sonrası da nasıl bir güç değişimi olursa olsun, devam edecektir. Örgütlenmeye, mücadele etmeye daha fazla ihtiyaç olacaktır. Bu temelde tüm odak noktamızı örgütlenmeye, savaşıma hazır, kavgayı daha iyi sürdürecektir örgütlenmeler yaratmaya vermeliyiz.

“Vur Eskiye Yıkılsın, Omuz Ver Yeniye Kurulsun” ihtiyacının gün be gün daha fazla ortaya çıktığını görmeliyiz. Bu eksende bulunduğumuz her alanda örgütlenmek, biraraya gelmek ve haklarımızı, özgürlüklerimizi ve geleceğimizi kazanmak için savaşmalıyız.

Yerel seçimlerin özgün dinamiklerini gözeterek güçlü olduğu yerlerde aday gösterme, ittifak politikası belirleme ve bunların olmadığı yerlerde boykot tavrı devrimci-demokrat kesimlerin seçimlerde izlediği yalpalayan, sınıf işbirlikçi tutumları karşısında doğrunun temsilcisi olmuştur.

“Umutsuzluk” İçerisinde Umut Birikiyor

Yerel seçimler gündeminin ağır bastığı ülkede, politik atmosferin ekonomiye ve halkın yoksulluğuna dair gündemler de öne çıkmaktadır. Muhalefetteki düzen partisi CHP, seçim çalışmasının öne çıkan argümanını bu sorunlara ve mevcut hükümetin bu konudaki sorumluluğuna ayırarak geniş kitleleri manipüle etmeye çalışıyor. Hükümet tarafında ise tanzim satış merkezleri gibi popülist adımlarla birtakım çalışmalar yapılıyor. Asıl seçim argümanı ise “terör” ve kendileri dışındaki tüm partilerin “terör örgütleriyle ilişkisi” üzerine kurulu. Diğer yandan AKP’nin kendi tabanı nezdinde dahi ‘hükümetin artık tıkanıp, çözüm üretmeyeceği’ görüşünün gelişmeye başladığı görülüyor. Düzen dışı güçler bakımından ekonomik sorunlar ve yoksulluk genel bir propaganda konusu olarak ortaya çıksa da emek ya da halk hareketlerine dair orta ve uzun vadeli bir tartışma ortaya çıkmış değil.

Ekonomide, sanayi üretimindeki çöküş, işsizlik ve tüketimde azalma öne çıkıyor. Dövizin ciddi bir yükselişin ardından belli bir seviyede tutulabilmesi kimse için bir güven oluşturmuyor. Dövizin belli bir seviyede tutulabilmesi yabancı sermaye girişlerinin gerilemesi, üretimin ve tüketimin küçülmesi ve ekonominin yoksullaştırılarak dış borçların ödenmesine bağlı olarak gerçekleşiyor ve aslında bir yanılsamadan ibaret. Bu anlamda ekonomistlerden halk kitlelerine kadar seçimlerin ardından ekonomide fırtınalar kopacağına dair düşünce yersiz değil. TÜSİAD adına yapılan açıklamalarda “derin finansal kriz” uyarısı ve “yapısal önlemler alınmadan yapılan uygulamalar, bir sonraki dönemde sorunun daha da ağırlaşarak geri dönmesine yol açar” tespitleri egemenlerin ekonomideki korkularının da özeti durumundadır.

Bu gerçeklik karşısında işçi sınıfı ve halkın durumu asıl odaklanması gereken noktayı oluşturuyor. Asgari ücretteki sahte artış işçi sınıfının durumunu daha da ağırlaştırırken kıdem tazminatında yaşanan gasplar, artan zam ve vergilerle işçi sınıfı ve halk ciddi düzeyde yoksullaştırılmış du-

rumda. Denebilir ki işçi sınıfı ve halk üzerinden hakim sınıfların tasarruf ve gelir elde edebilme imkanları son sınırlarına kadar daralmış durumdadır. Krizin yükü her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve halkın üzerine yıkılmaya çalışılıyor ve bu noktada halen arayışlar mevcut. Fakat bunun ekonomiye katkısının artık bir sınırı var ve işçi sınıfı ve halka yüklenmenin hakim sınıflar açısından riskleri de artmış durumda.

Ekonomideki krizin, yerel seçimlerin ardından düzen siyaseti nezdinde de sarsıntılara ve hatta '93 ve 2001 krizlerinde olduğu gibi ciddi siyasi değişimlere yol açabileceğine dair yorumlar nesnel bir zeminden beslense de kendi içinde bir kendiliğindencilik taşıyor. Bu beklentinin CHP gibi partilerdeki yansması ekonomik-sosyal sorunları öne çıkararak ve belli başlı büyükşehirlerde belediyeleri kazanarak AKP'nin geriletilmesi şeklinde tezahür ediyor. CHP'nin işçi sınıfı ve halkın ekonomik sorunlarına duyarlılığının sahteliğini ise eski DİSK Başkanı, CHP milletvekili Kani Beko'nun grev karşıtı açıklaması yeterince ortaya koymaya yetti. HDP özgülünde “Batı’da AKP’ye kaybettireceğiz” söylemi salt AKP karşıtlığına dayanan siyasetin CHP ile uzlaşma noktasını oluşturuyor. Oysa AKP’de cisimleşen sorun ve aynı zamanda ekonomik kriz, sistemin bir sorunudur ve ancak sisteme karşı mücadele yürütülebildiği oranda AKP’ye karşı mücadelede anlam kazanabilir. Aksi durumda tarihte de çok kere yaşandığı gibi

sistemin kendini yenilemesinin, yeni aktörlerle aynı baskı ve sömürü düzenini devam ettirmesinin önüne geçilemez. A. Gül ve A. Davutoğlu’nun dahil olduğu yeni parti tartışmaları bu yönde bir hazırlık olarak dahi değerlendirilebilir. Ne sonuç doğurur şimdiden kestirmek güç ancak temel gündemimizin işçi sınıfı ve halk kitleleri olması gerektiği ortadadır.

Olası siyasi gelişmelerin işçi sınıfı ve

lişkilerin ve hakim klikler arasındaki mücadelenin ortaya çıkaracağı toplumsal sonuçlara odaklanmak, ona hazırlanmak yerine reformizme hizmet eden ya da günübürlük dar grup çıkarlarını esas alan politik yaklaşımlar öne çıkıyor. Geçmiş seçimlerin yarattığı “bir şey değişmeyecek” algısı, bu seçimler özgülünde de halkta aynı yaklaşımı geliştirmiş durumda. Seçimlerle ciddi bir değişim olmayacağına anlaşılması bakımından bu

düşünce bir yanıla olumsuzlukla diğer yandan halktaki “umutsuzluğun” da göstergesi niteliğindedir. Bu umutsuzluğun ortaya çıkmasında, daha önceki seçimlerde düzen partileri ve reformist güçlerin gerçekleştirdiği “umut tacirliğinin” de önemli bir rolü vardır. Bu koşullarda artık kitleler ülke ekonomisinin dibine vurmasını bekler hale gelmiş, “ne olacaksa olsun” tepkisi öne çıkmıştır. Bu kendiliğinden düşünce, devrimci-demokratik güçleri ve henüz kendisini özne olarak görmese de kitlelerdeki bir birikimin de göstergesi niteliğindedir.

halk kitleleri ile egemenler arasındaki sınıf mücadelesi dışında tartışılması bir anlam taşımamaktadır. Ekonomik krizin, seçimlerin, AKP’deki veya düzen partilerindeki olası gelişmelerin tümü sınıf mücadelesinin gelişimine ve bunun için izlenmesi gereken politikaya odaklanmalıdır. Çünkü ciddi değişimlerin hiçbiri işçi sınıfı ve geniş kitlelerin mücadelesi olmadan gerçekleşmez. Mevcut hükümetin seçimler sonrasında ekonomide ve siyasette yeni bir süreç başlatıp başlatmayacağı da AKP dışındaki alternatiflerin nasıl bir biçim kazanacağı da tümüyle işçi sınıfı ve halk kitlelerinin tutumuyla netlik kazanacaktır. Bu durumda ilk dikkate alınması gereken konu, işçi sınıfı ve halkın çelişki ve tepkilerinin sistemin farklı güçleri arasında bir mücadelenin ve onları ayakta tutacak bir sürecin yedeği haline getirilmesine izin vermemektir.

Bugün devrimci politik güçler nezdinde sınıf mücadelesinin olası seyri ve ne yapmak gerektiği üzerine önemli bir ufuk darlığı yaşanıyor. Sınıfsal çe-

Ancak olumsuz olan kitlelerdeki “çaresizlik hissi”nin öz itibarıyla devrimci-demokratik güçlerde de yaşanmasıdır. Stratejisizlik, sınıf siyaseti ve devrimci siyasetten uzaklaşma, legalizm, genel burjuva siyasi şekillenmelerden etkilenme ve beslenme, algı siyaseti yapma ve kendini idameyle sınırlı yaklaşımlar öne çıkıyor ve ideolojik bir probleme işaret ediyor. Komünistler, bu problem ve halkta yarattığı yanlış etkilerle sürekli olarak mücadele etmek zorundadır. İşçi sınıfı ve halk kitlelerin bilinç ve örgütlenme düzeyine bakıldığında tablo olumsuz gibi görünse de sınıfsal çelişkiler keskinleşmiş durumdadır. Denebilir ki “umutsuzluk” kendi içerisinde umudu daha güçlü bir biçimde biriktirmektedir. Sömürü ve baskının her türlü artışı karşısında kitleler ancak bir noktaya kontrol edilebilecektir. Devrimci ve komünistler işçi sınıfı ve halk kitleleriyle bağlarını canlı tutmaya ve güçlendirmeye odaklanarak kitlelerin haklı ve meşru tepkisini örgütlemekle yükümlüdürler.

Flormar Direnişi 297. gününde sona erdi

HABER MERKEZİ- Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için çoğunluğu kadın 120 işçinin işten çıkarıldığı Flormar'da direniş sona erdi. Yaklaşık 300 gündür süren direnişte fabrikanın tam karşısındaki kaldırımda bekleyen direnişçilere, kaldırımın fabrikaya ait olduğu gerekçesiyle uyarı gelmişti. Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi tarafından yapılan ilk yazılı açıklamada direnişin anlaşmayla sonuçlandığı belirtildi.

Resmi olmayan bilgilere göre; Flormar, işçilere 12 maaş sendikal tazminat, boşta geçen süreler için de 4

maaşlık bir ödeme teklif etti.

7 Mart günü direniş alanında işveren tarafından yapılan teklifi tartışan işçiler şu taleplerini dile getirdi:

-Patron tarafından sendika yetkisine yapılan itirazın kaldırılması,

-İşe geri dönmek isteyen işçilerin işe geri dönüşlerinin sağlanması, sendikal, kıdem ve ihbar tazminatları ile işsizlik maaşlarının ödenmesi,

-İşe dönmek istemeyen işçilerin ise bunlara ek olarak kesin fesih ücretlerinin toplu olarak ödenmesi noktasında bir ortaklaşma şeklindeydi.

Flormar'ın teklifini olumlu bulan işçiler bu talepler etrafında karşı bir yazılı teklifin iletilmesi tartışıldı.

Direniş alanında avukatlar ile toplantı yapan 73 işçiden 20'si teklife karşı çıkarken 53 işçi teklifi kabul yönünde oy kullandı. Böylece 297 gündür direnen Flormar işçilerini taleplerinin kabul edilmesiyle sona erdi. Karara göre; işçiler işe iade edilmeyecek.

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi tarafından yapılan ilk yazılı açıklamada, direnişin anlaşmayla sonuçlandığı belirtildi.

ZF Lemförder'de grev kararı

HABER MERKEZİ- Çiğli AOSB'de Birleşik Metal-İş'in yetkili olduğu ZF Lemförder fabrikasında toplu iş sözleşmesi sürecinde arabulucu aşamasının bitmesi üzerine 8 Mart günü patronla toplantı yapılmış, ardından da işçiler fabrika önünde alkış ve sloganlarla eylem yapmıştı.

Grev için 60 günlük süre başladı. Bugün yaptıkları toplantı sonucunda ise işçiler grev kararı alarak patronun dayatmasını kabul etmeyeceklerini belirttiler.

İşçiler vergi dilimlerinin %15'te sabitlenmesini ve tüm işçilerin saat ücretlerine de 6 lira zam yapılmasını istiyorlar. Patron ise vergi diliminin sabitlenmesini kabul etmeyip saat ücretlerine de 3,25 lira zam dayatmasında bulunuyor.

İşçiler patronun bu dayatmasına, greve kadar mesai kalmama kararı ile cevap verme kararı aldılar.

Esenyurt'ta AVM inşaatında hayatını kaybeden işçiler anıldı

HABER MERKEZİ- İstanbul Esenyurt'ta bulunan MarmaraPark AVM inşaatında, 11.03.2012 akşamı inşaatta çalışan işçilerin kaldıkları çadırda çıkan yangın sonucu 11 işçi yaşamını yitirmişti. Yangında yaşamını yitiren 11 inşaat işçisi, Marmarapark AVM önünde yapılan törenle anıldı.

Törende yapılan basın açıklamasında, bundan önceki açıklamarda olduğu gibi asıl suçluların yargılanmadığı vurgulandı.

Basın metnini iş cinayetinde yaşa-

mını yitiren işçilerden Barış Kıyak'ın kardeşi Damla Kıyak okudu. Yedi yıldır adalet arayışı mücadelesine yanlarında olanlara teşekkür eden Kıyak "Göstermelik olarak sadece birkaç firma çalışanının değil, patronların da yargılanması için 7 yıldır mücadele veriyoruz" dedi.

Damla Kıyak'ın ardından anne Ayşe Kıyak söz alarak adalet istediklerini vurguladı.

Olay yerine karanfil bırakılması ile eyleme son verildi.

DDSB Bülteni "Birlik" çıktı

HABER MERKEZİ- Devrimci Demokrat Sendikal Birlik'in işçi bülteni "Birlik" ismi ile çıktı. Birlik'in çıktığını duyuran DDSB, şunları ifade etti:

"Bizler iş cinayetlerine, kölece, güvencesiz ve sağlıksız çalışma koşullarına, sefalet ücretlerine, taşeronlaştırmaya, özelleştirmeye karşı mücadele edenleriz.

Kadın işçilerin karşılaştıkları tüm sorunlara yönelik ve başta "eşit işe eşit ücret" talebi için mücadele edenleriz. İşsizliğe mahkum edilmiş olanların çığılığı, geçinemiyoruz diyerek intihara başvuranların isyanıyız.

Çaresiz değiliz! Birleşerek ve örgütlenerek insanca yaşam koşullarını elde edebiliriz. İşte bizler işçilerin hiçbir ayırım gözetmeksizin birlikte olmalarını sağlamak, sizlerin hakları için sizlerle birlikte örgütlenmek için buradayız."

Silivri Kale Kayış fabrikasında işçiler üretimi durdurdu

HABER MERKEZİ- İstanbul'un Silivri ilçesinde bulunan ve 300 işçinin çalıştığı Kale Kayış fabrikasında 100 işçi, kötü çalışma koşullarına, düşük ücretlere, işçi sağlığı, iş güvenliği önlemlerinin yetersizliğine ve sendikalaşma nedeniyle artan baskılara karşı üretimi durdurarak direnişe başladı.

Geçtiğimiz günlerde Petrol-İş Sendi-

kasına üye olan iki işçinin tazminatsız işten atıldığı Kale Kayış fabrikasında, sendika üyeleri üzerindeki istifa baskıları devam ediyor. Ağır ve kötü çalışma koşullarının sürdüğünü belirten işçiler, bu sabah Petrol-İş öncülüğünde üretimi durdurarak direnişe geçti. 300 işçinin çalıştığı fabrikada gece vardiyasından çıkan ve gündüz vardiyasına gelen 100 işçi işbaşı yap-

mayarak taleplerinin karşılanmasını istedi.

Öte yandan yoğun güvenlik önlemi alan jandarma, sendikanın ses aracı fabrika önüne almadı. Jandarmanın keyfi tutumuna tepki gösterilirken fabrika yönetimi masaya oturana kadar mücadelenin sürdüreceği belirtildi.

"AKP Gitsin, Yerine CHP Gelsin, Faşizm Hep Bizi Ezsin"

31 Mart tarihinde yapılacak yerel seçim tartışmaları tüm hızıyla devam ediyor. Kurulan ittifaklar, yapılan açıklamalar, tartışmalar görünen o ki, yerel seçimlerden sonra da bir süre gündemi meşgul edecek. Bir yanıla burjuva-feodal faşist partiler arasındaki yarış her zamanki gibi kendilerine yakışır bir şekilde seviyeyi ayaklar altına alarak at başı giderken, diğer taraftan devrimci, demokrat ilerici kurum ve kişilerin adaylıkları, ittifakları, çalışmaları ve açıklamaları da, oldukça yoğun tartışmalarla, atışmalarla ve yer yer devrimci bir tarzdan uzak yıpratıcı bir şekilde devam etmektedir.

YEREL SEÇİMLERE YÜKLENEN ANLAM

Hemen her kesimin açıkça ifade ettiği gibi, 31 Mart yerel seçimlerine özellikle AKP-MHP ittifakı tarafından özel bir anlam yüklenmektedir. Genel seçim havasında yürütülen çalışmalarda, tüm partiler ellerindeki en güçlü kozları devreye sokmaktadırlar. Diğer yandan ise egemen sınıfların bir bloğu "Beka sorunu" propagandasıyla, diğeri de "Kürt düşmanlığı" ile kendini savunan bir konumlanış olarak şovenizm kampanyasını birlikte örgütlemektedirler.

Bu seçimler aynı zamanda egemen sınıf temsilcileri arasındaki güç dengesinde, AKP-MHP kliğinin gücünü koruduğunu göstermesi açısından önemliken, muhalefet açısından da hükümeti zayıflatma, güç toplama süreci olarak değerlendirilip, genel seçimlere güçlü hazırlanma fırsatı olarak yorumlanmaktadır. Burada özellikle meselenin sadece sandıktan çıkan sonuç olmadığını belirtelim. Sandık egemenler açısından yürüttükleri mücadelenin skor tabelasıdır. Egemen sınıfların devlet içinde ne düzeyde güçlendiği, emperyalistlerden ne derece güvenoyu aldığını sandıktan çıkan skor bize göstermektedir.

Bir diğer cepheden HDP ve Kürt hareketi açısından da, bir önceki dönem seçilmiş, ancak daha sonra faşist diktatörlük tarafından kayyım atanarak el konulan ve birçok belediye eş başkanı tutuklanan belediyeleri geri almak, AKP ve destekçilerine bu anlamıyla güçlü bir cevap olmak şeklinde ele alınmaktadır bu süreç.

"AKP GİTSİN DE, NE OLURSA OLSUN" SİYASETİ VE DİBE VURAN REFORMİZM

Muhalefet tarafından bu seçim sürecinin en çok üzerinde durulan konularının başında "AKP gitsin de, ne olursa olsun" söylemi gelmektedir. Ne yazık ki, bu söylem sadece CHP

vb. diğer muhalefet partilerinin söylemi olmaktan çok, HDP vb. demokrat, devrimci, ilerici çevrelerin de ana gündemi durumundadır.

"AKP'nin gitmesini istemiyor musunuz?" sorusuyla sıkça karşılaşmaktayız. Elbette bunu ezilen işçi, emekçi birçok kesim istemektedir. Çünkü; yukarıda da kısaca vurgulamaya çalıştığımız gibi, AKP hükümete geldiği 2002 yılından bugüne kadar, kendi yandaşları, Tayyip Erdoğan'ın ailesi

ve çevresi ve belli bir kesim dışında, toplumun büyük bir kesimine sürekli baskı uygulamış, belli bir kesim palazlanırken, toplumun önemli bir kesimi her geçen gün daha çok yoksullaştırmıştır. Demokrat ilerici herkes bir şekilde tehditlerle, tutuklamalarla sindirilmeye çalışılmıştır. Çok uluslu ve çok inançlı toplumsal yapı bu dönemde de inkar edilmiş. Kürtler, Aleviler, Ermeniler ve diğer farklı milliyet ve inançlar için uygulanan baskı, inkar ve asimilasyon devam etmiştir. Dolayısıyla "AKP'nin gitmesini istemekten" daha doğal bir şey olamaz. Ancak bu söylemi dillerine dolayan kestirmeden "değişimci" bu kesimler, AKP=faşizm propagandasıyla bu değişimi politize etmektedir. Asıl sorun ve yanığı da burada başlamaktadır. Her şeyi AKP ile başlatıp, AKP ile bitirerek aslında bir anlamda hedef şaşırtmaktadırlar.

Elbette faşist diktatörlüğün son 17 yıllık sürecinin baş aktörü ve yürütücüsü AKP'dir. Elbette bu süreçte faşizm özellikle son iki üç yıldır daha yoğun ve saldırgan bir şekilde kendini yeniden hissettirmektedir. Elbette faşist diktatörlük bu süreçte özellikle Rojava üzerinden ilhak hesapları güden daha saldırgan bir hat izlemektedir.

Ancak TC devletinin faşist niteliği AKP ile başlamadı. Kurulduğu günden bugüne faşist diktatörlük zaman zaman farklı kliklerin ön plana çıkmasıyla, yürütücü olmasıyla bugüne kadar

geldi. Devrim yapıp da bu sistem toptan yıkılıp yerine demokratik halk devrimi kurulmadan da, bu faşist niteliğini büyük oranda koruyacaktır. Bu nedenle AKP'nin her ne pahasına olursa olsun gitmesi tek başına bir anlam ifade etmemektedir. Bugünkü koşullarda onun yerine yine faşist bir parti veya partiler bu sistemin (çok meşhur tabirleriyle) bekası için canla başla çabalayacak, yine işçi ve emekçiler, kadınlar, çocuklar, azınlık milliyetler, Kürtler, Aleviler ve diğerleri

yok sayılacak, sömürülecek, katledilecektir.

Reformizmin bugün prim yapmasının en büyük sebeplerinden biri de bu olsa gerek. Söylemde kulağa hoş gelen AKP'nin gitmesi üzerinden yapılan siyaset, aynı zamanda devrim ve karşı devrim arasındaki farkı silikleştirmekte, sandıkla, seçimlerle, bir takım reformlarla bu sistemin değişebileceği kitlelere empoze edilmektedir. 24 Haziran 2018 tarihinde yapılan genel seçimler öncesi, "25 Haziran'da güneş doğacak, her şey başka olacak" propagandası, kitlelerde belli bir beklenti yaratmıştır. Ancak 25 Haziran'da yeni bir güneş doğmamış, devrim olmamış, aksine AKP daha da pervasız saldırmaya başlamıştır. Sandıkla kitleleri kandırıp devrim yapacaklarını düşünenler ise, maalesef açıktan yapılan seçim hilelerine karşı bile lal olmuş, pırsarak kabuklarına çekilmişlerdir.

Bugünde özellikle HDP, AKP'yi zayıflatma adına faşist CHP-İYİ parti ittifakına örtülü destek sunan bir çok ilde aday çıkarmama politikasına saplanmıştır. Egemen klikler arası mücadeleden faydalanan değil, egemen kliklerden birine yaslanan ve ondan medet uman bir çizginin adıdır bu. Reformcu orta burjuva sınıf tavrıdır. Ezilen halk yığınlarını egemen sınıf kliklerinden birinin çizgisine ikna etme politikasıdır. Bu tavrın halk kitlelerinin faşist CHP'den uzaklaşmasına katkısı olma-

yacağı gibi, geniş yığınları seçimlere büyük umut bağlayacak şekilde biçimlendiren ve daha sonrada faşist bir partiye mahkum kılan korkak, tutarsız bir "dalkavuk" siyasetidir. Bir alanda gerçekleştirdiğimiz ittifak süreci bu politikayla ilişkilenebilir anlamına gelmemektedir. Zira bizim HDP ve bileşenleri ile merkezi bir ittifak politikamız söz konusu değildir.

Proleter devrimciler 24 Haziran'da yalnız kalma pahasına net bir tavır takınarak, sistemin meşrulaştırılmasına hayır diyerek BOYKOT tavrını geliştirmişlerdir. Maalesef bu devrimci duruşa yine en çok kendisine sosyalistim, devrimciyim, demokratım diyen kesimler saldırmış, adeta linç kampanyaları geliştirilmiştir. Ancak bu kesimler seçimlerden bir süre sonra kitlelerin tepkisi ve faşizmin saldırılarıyla yüzleşmeye başlayınca, utangaç bir şekilde Boykot tavrının da tartışılabilirliğini dillendirmişlerdir. Ancak 31 Mart yerel seçimleri öncesi bu kesimler yine özlerine dönerek, bu kez de sandıktan sosyalizm hatta komünizm çıkabileceği propagandası yapmaya başlamışlardır. Durum böyle olunca, proleter devrimcilerin, aday çıkarmadığı ve ittifak yapmadığı yerlerde Boykot tavrına yönelik yine saldırılar gelmeye başladı.

"Kafa karışıklığından", "net tavır almamaktan" bahsedilmeye başlandı. Bu saldırı ve eleştirilerin gelmesi belli boyutlarıyla normal karşılanmalıdır aslında. Reformizmin ve revizyonizmin ciddi anlamda revaçta olduğu, devrimcileri ciddi olarak etkisi altına aldığı bir süreçte "aykırı" bir şeyler söylemek, tavır geliştirmek elbette eleştiriye tabi tutulacaktır. Çünkü bu tavır çözümün sandıkta olmadığını salık vermektedir. Çünkü bu tavır; kitlelerin alternatifsiz olmadıklarını söylemektedir. Çünkü bu tavır; ideolojik mücadeleyi esas alarak, yalnız kalma, tecrit edilme pahasına devrimci bir tutum takınmakta, gerçek kurtuluşun devrimle olacağını söylemektedir. Çünkü bu tavır; zorun ancak zorla yıkılacağını, bunun dışındaki vaatlerin kitleleri aldatmaktan başka bir şey olmadığını yüksek sesle dillendirmektedir. Çünkü bu tavır; yerel seçimler de olsa, sistemi boşa çıkarmak için Boykot yapılabileceğini söylemektedir. Buna cesaret edecek (birkaç devrimci kurum dışında) kimse çıkmadığı için, bu tavra saldırı meşrulaştırılmaktadır. Tüm bu saldırılara, eksen kaymalarına, reformizme ve revizyonizme karşı, amansızca, ısrar ve kararlılıkla devrimci duruşu geliştirmek, bugün her zamankinden daha önemlidir.

Dersim'de coşkulu 8 Mart etkinliği

DERSİM- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Dersim'de Seyit Rıza Meydanı'nda toplanan Dersim Kadın Platformu, "mücadele kadınları birleştirir, kadınlar dünyayı özgürleştirir!" şiarıyla bir etkinlik gerçekleştirdi.

Fatoş Yiğit'in okuduğu açıklamada 8 Mart'ın tarihçesinden bahsedilirken, "bu yıl bir kez daha, bize baskı, sömürü ve şiddet dışında bir şey vadetmeyen ataerkil kapitalist sisteme karşı tarihimizden aldığımız gücümüzle alanlardayız. Çünkü adil, eşit ve özgür bir yaşamın biz kadınların mücadelesi ile kurulabileceğinin farkındayız" ifadeleri yer aldı.

Dersim'de çeşitli teşviklerle açılan, açılırken kadın işçilerin çalıştırılacağı yönünde çokça reklamı yapılan iki tekstil atölyesinden birinin şu an için kapalı olduğunu söyleyen Yiğit, her ikisinde de kadınların yarınlarının ne olacağını bilmediğini belirtti. "Kadın istihdamı adı altında açılan sömürü atölyeleri, ünlü markalara ürettikleri malların kârlarından çok cüzi miktarını kadın emeğine ayırarak, kadınları belli bir süre çalıştırdıktan sonra bir kısmını tazminatsız işten çıkarmaktadırlar. Kalanlarını yeni bir şirket adı altında ve devletten aldıkları yeni teşviklerle devam ettirmektedirler. Asıl

olarak buralardaki devlet teşvikinden aslan payını alan devlet destekli sermaye çevreleri, kadın istihdamını da kendileri değil, halkın sırtına yükleyerek aslında kadın emeğini sıfır maliyete getirip kârına kâr katmaktadırlar" diyen Yiğit, esnek, kuralsız, güvensiz, kayıt dışı ve düşük ücretlerle birlikte daha fazla yoksullaşmaya; baskı, şiddet ve mobbinge, kreşleri kapatıp kadınlara yüklenmeye çalışılan bakım hizmetleri nedeniyle kadınların ücretli işlerde çalışmasını engelleyen politikalara karşı durmak için mücadeleye devam edeceklerini ifade etti.

"Direnişimizden aldığımız güçle yine alanlardayız"

ANTAKYA- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle aralarında Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu kadın örgütleri Antakya'da alan-

larda buluştu.

Basın açıklamasıyla başlayan program Ulrike Meinhof'un hayatının konu edildiği tiyatro gösterisiyle devam edip, müzik ve halaylarla son buldu. Basın açıklamasında kadınlar "bize baskı sömürü dışında bir şey vaat etmeyen kapitalist sisteme karşı tarihimizden, direnişimizden aldığımız güçle yine alanlardayız" diyerek gelme gerekçelerini ortaya koydular. Yargıyı protesto etmek ve yaşam hakkını savunmak için açlık grevinde olan bütün siyasi kadın tutsakların ve Ley-

la Güven'in selamlandığı basın açıklamasının devamında "esnek, güvencesiz, kayıt dışı ve düşük ücretli çalışma koşullarına, kriz ile beraber daha da yoksullaşmaya karşı emeklerimize sahip çıkacağız" ifadelerine yer verildi. Kadınlar mevcut iktidarın kadını aile yapısına uygunluk üzerinden tanımlayan politikalarına karşı direnmeye devam edeceklerini belirttiler. Cargill'de, Real'de, Tariş'de, Flormar'da ve daha birçok yerde direnen işçi kadınların sesi olacaklarını ifade ettiler.

Kartal'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği düzenlendi

KARTAL- Sivas Yıldızeli Yağlıdere Köy Derneği, 10 Mart Pazar günü 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla bir etkinlik düzenledi. Etkinliğe PSAKD Kartal Şubesi, Emekçi Kadınlar Komisyonu, Yeni Demokrat Kadın ve Kızıl Bayrak okurları katılım gösterdi.

Kadınlara kırmızı karanfillerin dağı-

tıldığı etkinlikte İşçilerin Birliği Sanat Atölyesi tarafından işçilerin ve işçi kadınların sorunlarını dile getiren bir tiyatro gösterimi yapıldı. Etkinlikte Hasan Aydoğan, yerel müzisyenler ve Grup Güneşin Yolcuları'nın sahne aldı. Grup Güneşin Yolcuları tarafından yapılan konuşmada "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kadınlara çiçekler ve hediyeler alınan

bir gün olmadığı, her türlü şiddet ve baskıya karşı kadınların mücadelesiyle bedeller ödenerek ve üretmek kazanılmış bir mücadele günü olduğu, devrim mücadelesinin kadının özgürleşmesiyle gelişebileceği" vurgulandı. Etkinlik marş ve halayların ardından coşkulu bir biçimde sonlandı.

Tüm saldırılara rağmen kadınlar Taksim'i terk etmedi

İSTANBUL- Taksim'de "17. Feminist Gece Yürüyüşü" için toplanan binlerce kadın, polisin gaz bombalarıyla saldırmasına rağmen meydanı terk etmeyerek protestolarını sürdürdü. Tüm saldırılara rağmen Taksim'de olacaklarını duyuran kadınlar, "Yılların mücadelesiyle kazandığımız haklardan vazgeçmeye hiç niyetimiz yok" dedi.

Taksim'de aralarında YDK'lı kadınların da olduğu "17'nci Feminist Gece Yürüyüşü" için toplanan binlerce kadın, gaz bombalarıyla yapılan saldırıya rağmen alanı terk etmedi. Binlerce kadın, sloganlar ve dövizlerle gelerek taleplerini dile getirdi. 8 Mart saat 19.30'dan itibaren Fransız Kültür Merkezi önünde toplanan ve yürümekte kararlı olan kadınlar, polisin saldırısı sonucu Taksim'in ara sokaklarına zılgıtlar ve alkışlar eşliğinde dağıldı. Ara sokaklarda devam eden saldırılarda fenalık geçiren ve bayılanlar oldu.

Tarsuslu kadınlar: Yok sayılmayı reddediyoruz!

HABER MERKEZİ- Tarsuslu emekçi kadınlar, 8 Mart'ta alanlardaydı. Tarsus Kadın Platformu'nun düzenlediği eylemde erkek egemen zihniyete karşı "Eşit işe eşit ücret", "Kadına şiddete son" talepleri ile yürüyen kadınlar, Flormar direnişindeki kadın işçileri selamladılar.

8 Mart'ta da bir kez daha erkek egemen sisteme karşı mücadele edeceklerini vurgulayan kadınlar, şunları söyledi:

"Yaşamın yarısıyken yok sayılmayı reddediyoruz! Dünyanın dört bir yanında alanlardan, meydanlardan, sokaklardan, evden, okuldan, işten, her yerden sesleniyoruz: Eşit ve özgür bir yaşamı kuruncaya dek mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz!"

NEWROZ ATEŞİ TÜM DÜNYAYI SARINÇAYA DEK, SÜRÜYOR VE SÜRECEK BU KAVGA!

Bundan yaklaşık 4400 yıl önce İran Kürdistanı Asurlar'ın egemenliği altında iken, halkına zulmeden kendi heva ve hevesleri için her şeyi meşru gören Dehak adındaki Asur Kralı amansız bir hastalığa yakalanır. Dönemin hekimleri acılarının dinmesi ve yarasının kapanması için yaraya genç ve çocukların beyinlerinin sürülmesini tavsiye ederler. Böylece günlerce süren bir katliam başlar; her gün iki gencin kafası uçurulup beyinleri merhem olarak Dehak'ın yarasına sürülür. Katliam sürerken, sıra Med halkının çocuklarına gelir. Gençler öldükçe Fırat'ın, Dicle'nin, Mezrobotan'ın hali perişan ve içler acısındır. Halk çaresiz ve güçsüz düşmüştür. Gençler katledilirken sıra bir gün Kawa adında bir demircinin en küçük oğluna gelmiştir. Daha önce de 17 oğlu bu uğurda öldürülen Kawa çaresizdir.

20 Mart'ı 21 Mart'a bağlayan gece

sabaha kadar demir ocağının başında sabahlar ve oğlunu zalim Dehak'ın katlinden kurtarmak için çareler düşünür. Ve göğün yedinci katındaki iyiliğin temsilcisi, Ninowa'nın yoksul, yüreği sevgi ve umutla dolu olan demircisi Kawa'nın bileğine güç, aklına ışık verir. Ona zalimin pençesinden kurtuluşun yolunu öğretir. 21 Mart sabahı olduğunda Kawa kendi eliyle oğlunu Dehak'ın eline teslim etmek ister ve zulmün ve kötülüğün kalesine girer. Oğlunu zalim Dehak'ın huzuruna çıkarırken örsünü Dehak'ın kafasına indirir. Dehak'ın ölü bedeni Demirci Kawa'nın önüne düşünce kötülüğün alevi Ninowa'da söner. Kısa sürede bütün Ninowa ve bölge halkı isyan eder ve ateşler yakarak saraya yürürler. Zulme karşı isyanı başlatan Kawa, demir ocağında çalışırken giydiği yeşil, sarı, kırmızı önlüğünü isyanın bayrağı, ocağındaki ateşi ise özgürlük meşalesi yapar. Ninowa çayır çayır yanarken meşaleler elden ele

dolaşır, dağ başlarında ateşler yakılır ve kurtuluş coşkusu günlerce devam eder. Zalim Dehak'tan kurtulan halklar 21 Mart'ı özgürlüğün, kurtuluşun ve halkların bayramı olarak kutlar. Demirci Kawa; başkaldırı kahramanı, Newroz ise; direniş ve başkaldırı günü olarak tarihe geçer.

Demirci Kawa'nın Dehak'a karşı yakmış olduğu isyan ateşinden ilham alan Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi, var olan sınırları kabul etmeyen direngen çizgisi ile bu ateşi birleştirmiştir. Newroz kendini yenilemenin, olanı kabul etmemenin ve değişimin dinamiğini simgeler. Newroz başta Kürtler ve Ortadoğu halkları için haksızlığa, zulme ve yok saymaya karşı ezilenlerin bir başkaldırı günüdür.

Newroz, Kürt halkının geleneksel olarak gizli saklı kutladığı, yok sayılmış inkar edilmiş ulusal kimliğinin parçası olan Newroz'u faşist diktatörlüğe karşı ezilenlerin bir kılıcına çevirmiş-

tir. Bu kılıç her Newroz kutlamasında Kürt halkının kanı ve canıyla, azmi ve kararlılığıyla, kazanımları ve ileri sıçramasıyla daha da keskinleşmiş, parlamış ve zalime karşı yıkıcı bir güce dönüşmüştür. Newroz, Kürt ulusunun mücadelesinin yarattığı isyan ve kazanımlarla sadece onlara mal olmaktan çıkmış, geleneksel bir bayram ve kutlama olma misyonunu çoktan aşmıştır. Newroz artık ezilenlerin mücadelesinin hem bir ilham kaynağı olmuştur, hem de onların ortak mirasının bir parçası.

EZİLENLERİN DÜŞLERİ VE EYLEMLERİ ORTAKTIR

Newroz'un Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi ile bütünleşen ilk ateşi 21 Mart 1982 yılında yakıldı. 12 Eylül AFC'si ve bunun en katı uygulanma biçiminin yaşandığı Diyarbakır zindanında komünist, devrimci, yurtsever tutsakların başlatmış olduğu direnişte, dayatılan teslimiyeti kırmak için arayışa

giren Mazlum Doğan üç kibrit çöpü yakarak yaşamına son vermişti.

1990'lara gelindiğinde ise, Newroz eylemleri politik bir nitelik kazanmıştı. Zekiye Alkan, 21 Mart 1990'da Amed surlarında dörtlerin ateşinde kendisini meşaleleştirdi. 13 Mart 1990'da Mardin Savur'da şehit düşen gerillaların 21 Mart'ta yapılan cenaze töreni ilk serhildan fitilini de ateşledi. O tarihlere kadar değişik yerlerde farklı düzeylerde yapılan Newroz kutlamalarının da ötesine taşarak, kimlik talebine ve baskılara karşı halk öfkesine dönüştü. Aynı yıl Nusaybin, Cizre, Silopi ve İdil gibi ilçelerde 7'den 70'e herkes sokaklara dökülürken, devletin en iyi bildiği şey olan katliamlar devreye sokuldu.

Newroz ilk kez kitlesel olarak 1991 yılında kutlandı. Nusaybin, Cizre başta olmak üzere Amed, İstanbul, Adana, Bismil, Dargeçit, Suruç, Kulp ve Hani'de binlerce kişi yasağa rağmen Newroz alanlarına aktı. Esnafın kepenk kapattığı o gün okullar boykot edildi. Nusaybin'in Kışla Mahallesi'nde yaşamını yitiren gerillaların mezarlıklarını ziyaret ettikten sonra yürüyüş gerçekleştiren 10 bin kişilik kitlenin üzerine ateş açılması sonucu onlarca kişi yaşamını yitirdi. Diğer yıllarda da kitlesel kutlanan Newroz etkinliklerine faşist TC devleti her daim saldırı ve katliamlarla karşılık vermişti.

Geçmişten günümüze ezilen halkların tüm tarihsel eylemleri kendilerini kuşatan kölelik koşullarına ve bu koşulları oluşturan güçlere yöneliktir. Kendini yaratan koşulları hedeflemesi, ortadan kaldırmaya dönük olması nedeniyle ezilenler sınıfların eylemlerinde hem bir süreklilik hem de bir benzerlik olur. Binlerce yıl önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, tüm tarihi başkaldırıları gibi Newroz'un bugün güncel olması, güncelde yaşaması da bundandır.

Dört parça Kürdistan'ın yalnızca yüz yıllık tarihi dahi, kölelik-özgürlük kar-

şıtlığı içerisinde isyanlar ve katliamlar olarak geçmiştir tarih sayfalarına. Bir halk boyunduruk altına alınsa da, boyunduruk koşulları sürdürülse de, kılıçtan da geçirilse, binlercesi kırılrsa da isyanları durmayacak, özgürlük için baş kaldıranlar her dönem çıkacaktır.

Kürt ulusal kimliği kendi coğrafyasında, Kürt ulusal önderliği ise İmralı'da yine ağır baskı ve tecrit altındadır. Ve bir kez daha isyan bayrağını daha güçlü dalgalandırma, yükseklere ta-

şıma imkan ve olanakları kendisini mayalamaktadır. Abdullah Öcalan'a uygulanan tecridi protesto etmek amacıyla süresiz dönüşsüz açlık grevi eylemi başlatan Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eş Başkanı ve HDP Milletvekili Leyla Güven'in direnişi bugün tüm hapishanelerdeki yurtsever tutsakları da sarmış bulunmaktadır. Binlerce yurtseverin girmiş olduğu süresiz-dönüşsüz açlık grevi eylemi hala devam etmektedir. Hapishanelerdeki açlık grevi eylemleri teslim olmama beyanı ve faşizme, faşizmin artan saldırılarına karşı tereddütsüz bir direniş çağrısıdır. Faşist TC devleti tam da böyle anladığı için talepleri kabul etmeyerek bu direnişleri boğmaya, bastırmaya çalışmaktadır. İçinden geçtiğimiz tarihi koşullarda yönetenler, yönetemezlik sarmalı içinde bulunduğu için daha da zayıf durumdadır. İşçilerin,

emekçilerin direnişlerine olduğu gibi tutsakların direnişlerine karşı saldırı, tehditkar veya sessizlik içinde boğma tavrı da bundandır. Bizler duyuyoruz; Leyla Güven'in eriyen bedeninden çıkan isyan seslerini, tel örgülerden yayılan isyan türkülerini, Kürdistan'daki Newroz ateşlerinden yükselen isyan zılgıtlarını. Bu isyana ortak olmak, baharı direnişle karşılamak bizim görevimizdir. Gelen bahar Kürtlerindir, gelen bahar bizlerindir, gelen bahar tüm direnenlerindir.

kurumlarına kapatılma tehditleri savrulmuştur. Yaklaşan yerel seçimlerde de bu saldırı dalgasının büyüerek devam ettiğini görüyoruz. HDP Diyarbakır il binasına yapılan baskında aralarında açlık grevinde olan milletvekillerinin de olduğu bir çok kişi darp edilerek gözaltına alınmış, hemen hemen her gün birçok ilde faşist saldırılara, yağma-yakma, darp olaylarına rastlamak 'olağan' bir hal almış durumda. Bunlar ve daha sayamadığımız nice saldırı komünist, devrimci,

yurtsever güçlerin örgütlülüklerini dağıtmak, ezmek, kitleleri örgütsüzleştirmek ve boyun eğdirmek içindir. Elbette kitleler ve onların örgütlü güçleri meydanı faşizmin tahakkümüne bırakmayacak, direnme ve karşı koyma tavrını sürdürecektir.

Nasıl ki Newroz ezilenlerin zulme karşı direnişlerinde anlamını bulmuşsa, bugün de anlamına ve tarihsel önemine uygun bir biçimde gerçekleştirilecektir. Her türlü faşist baskıyla zorbalıkla zapturapt altına alınmaya çalışılan

halkın; söz ve örgütlenme özgürlüğü ellerinden alınmaya, devrimci dinamiklerle bağları baskı, tutuklamalar ve azgınca saldırılarla koparılmak istenmektedir. En büyük korkuları olan sokağın sesi kısılmaya çalışırken, halk içerisinde sisteme karşı memnuniyetsizlik artmakta, öfke birikmektedir. Egemenler krizlerini bu vesileyle aşacaklarını sanarken, baharın gelişinin ve coşkusunun önünde hiçbir kuvvet duramaz. Bizler Newroz'u halkın isyan, özgürlük ve eşitlik çığlığına dönüştüreceğiz. Dehak'ların karşısında Kawa'laşacağız. Newroz ateşi tüm dünyayı sarıncaya dek bu kavgayı sürdüreceğiz.

Şimdi zulmün üstüne yönelmiş her namı, başkaldırı ve isyan çağrısıdır. Öfkemizi ve isyanımızı örgütleyerek zulmün üstüne üstüne yürüelim. Partizan coşkuyla meydanlarda, sokaklarda buluşalım.

FAŞİZME KARŞI SOKAKLARDA, MEYDANLARDA İSYANA KUŞANALIM

Türk hakim sınıfları derinleşen yönetim krizlerine bağlı olarak Kürt Ulusal Hareketi, komünist, devrimci ve demokrat güçleri içine alan saldırı dalgasını da pervasızlaştırmıştır. Legal alanda siyaset yapan binlerce insan gözaltına alınmış, içlerinde milletvekilleri ve belediye eşbaşkanları, parti yöneticileri gibi seçilmişlerin de olduğu binlerce kişi tutuklanmış, kayıym atanarak belediyeler el değiştirilmiştir. Bu dönemde söz, ifade ve örgütlenme hakkı olabildiğince daraltılmış, sosyal medya paylaşımları nedeniyle yüzlerce insan hakkında soruşturmalar açılmış, tutuklamalara gidilmiştir. OHAL'le birlikte grev yasakları ve ertelemeler çok daha yaygınlaşarak sömürü büyümüştür. Çok sayıda gazeteci ve yazar tutuklanmış, meslek örgütü yöneticileri gözaltına alınarak

“Komünist Başkan” Rantının Tatlı Ortaklığı: SMF ve TKP İttifakı

Devrimci mücadelemizin önemli mevzilerinden biri olan Dersim de yerel seçimlerle birlikte reformist ve sistem içi politik anlayışların kaynağını seçimlerin gerçeğine dair anti-MLM yaklaşımlarından alan, düzen içi reformist-legalist hayalleri yücelten, benmerkezci olduğu için ortak yaratılmış değerleri önemsemeyen, anlayışlardan çok adayları hedefleyen, siyasal nitelikten ve devrimci kaygılardan uzak söylemler çelişkileri büyütürük mücadeleye ve Dersim halkına zarar verir, en geniş kitleler nezdinde de devrimci yurtseverlerin saygınlığını tartışılır hale getirir bir hal almıştı.

Dersim Demokratik Halk Dayanışması ana bileşenlerinden SMF ile Dersim Devrimci Güç Birliği bileşenlerinden HDP arasında, politik hattın ve konumlanışın karşılıklı netleşmesine rağmen süren bu tartışmalar, esasta günü ‘kazanmaya’ odaklanan pragmatist, sorunlara ezilenlerin çıkarının ve sınıf ilişkilerinin hesabını yaparak bakma konusunda isteksiz ve hatta yeteneksiz, bir kez daha vurgulayalım seçimlerle çok şeyler ‘değiştirilebilir’ görüşlerini yaygınlaştıran, seçimlerde başarılı olmakla yerelde iktidar olmayı aynılaştıran, seçimlere mevcut sermayenin iktidarda ki temsilcilerini geriletmek üzerinden yaklaşan, bilimsellikten uzak liberal anlayışların ürünüdür. Bir yere kadar anlaşılır olan bu tartışmaları anlaşılır olmaksızın çıkaransa ülkede ki ağır ekonomik kriz gerçeğini, zindanlar gerçeğini, seçimler sonrası Faşist partiler dışında belediyeleri kim kazanırsa kazansın olası yeni kayyum saldırılarının boşa çıkarılmasına dair çok daha gerçek tartışmaların önüne geçmesidir.

Sadece bunlarda değil elbette; dost cepheyi genişletip düşman cephesini daraltarak, siyasal programları hedeflerin de farklı anlayışların ortaklaşan sorunları birlikte aşmanın ya da tersinden büyütmenin araçlarından biri olan, gerçek işlevini ise siyasal mücadelenin içinde kazanan ittifaklar

ve birlikliklerin, yönelim, tercihler onun niteliği gibi benzer sorunların tartışılması da eksik kalmıştır. Bu makalemizde TKP ve TİP reformculuğuna mücadele ederek örgütsel yapısını inşa etmiş Kaypakkaya çizgisinin “Maoist devamcısı” olduğu iddiasında ki SMF’nin Türkiye Komünist Partisi çatısı altında, TKH ve benzer siyasal bileşenlerle tekrarlanan seçim ittifakı ve yönelimine dair eleştirel anlayışımızı paylaşacağız.

BOŞ SÖZLERLE SARHOŞ OLAN SMF

Yasal mücadelenin bir parçası olan seçimlerin devrim ve sosyalizm mücadelesinde ki rolü ve yeri MLM’ler için tıpkı yasal mücadelenin diğer alanları gibi asla yüceltilmemesi gereken, temel perspektif ve stratejilerinde tali yer edinen mücadele alanlarından biridir. Bugün kendilerine ‘Kaypakkayacı’ ‘Maoist’ diye adlandıran SMF’nin aksi bir gerçek ile seçimlerin (legal faaliyetlerin) tüm çalışmalarının neredeyse merkezine oturarak Devrim ve Sosyalizm mücadelesinde talinin esasla yer değiştirmesi, eylemin söylemin önüne geçerek açığa çıkardığı, ona giderek karakterini veren, oportünist tavır ve yaklaşımların hakim

hale gelmesi nasıl ve neyle açıklanmalıdır? Ya da bizlere SMF pratiğinin sordurduğu bu sorulara ola ki itiraz ederek yetersiz bulanlar için farklılaştırarak soracak olursak; dönemin dayattığı siyasal görev ve sorumluluklar karşısında takınılan tutum bir siyasal hareketin niteliğine dair bizler için bir kriter, önemli bir veri değil midir?

Bir yapıya politik niteliğini programı ve buna uygun pratik hattı verir. Mücadele araçlarına niteliğini verense

yükümlüdür. Aksi devrimci niteliğinin zayıflayarak amacın köreltilmesine ve esas hedeflerden sapılarak devrimci özün, devrimcileştiren dinamiklerin, devrimin temel ilkelerinin, devrimci yaklaşımların bozulmasına neden olur.

Reformist çizgide gün gün kökleşen SMF ve bileşenlerinin yaşadığı sapmanın, savruluş ve bozulmanın özeti budur. Ve yaşanan bu savruluşa, kendi sözlerine sarhoş olan SMF’nin

abartılı duyuruları ve açıklamaları onun niteliğini gizleyememekte; “Maoist”, “Kaypakkayacı” olmasına da yetmemektedir.

Devam edecek olursak; yaşanan savruluş, sapma ve bozulmaya dair sözlerimiz bu kadarla sınırlı değildir elbet. MLM’ler niteliği ve süresi ne olursa olsun var olduğu her platformda ola ki anlaşmazlıkları yok saymaz, eleştiriyi birliğin önünde engel görmeyerek diplomasi adına susarak uzlaşmaz, burjuva ideolojisinin taşıyıcılarının sınıf ve iktidar mücadelesi

onun kullanımı değil esasta da politik öznenin niteliği, öznenin sınıfsal, ideolojik ve politik duruşu değil midir? Onun, önüne koyduğu hedef, mücadele biçimlerindeki farklılık, hedef ve amacın önüne geçerek farklılıklara neden olduğunda, bunun tek bir anlamı vardır; politik öznenin burjuva ideolojiye doğru dümen kırması. Kırılan dümenin ardından verilen mücadelenin biçimi isterse silahlı olsun atılan her adım iktidar mücadelesinden uzak bir politik içeriğe sahip olacaktır.

Politik özne, mücadele biçimleri, mücadele araçları ve pratik verilen mücadelenin niteliğini taşır. Politik özne güncel görevlerini stratejik hedeflerine uygun olarak biçimlendirmekle

kaygılarından uzak benmerkezci anlayışlarıyla kararlı ideolojik mücadele sürdürülmediğinde bunların saflarda ki yozlaştırıcı etkisinin kaçınılmazlığını göz ardı etmeyerek ilke ve anlayışıyla çelişen her türlü yaklaşımlara karşı politik ideolojik duruş sergiler. Sınıf ve katmanları demokratik devrim hedefine ortak etmeyi amaç edinen MLM’ler bir yandan sınıfın, kitlelerin öncüsü olmanın gereği olarak kendi programını söz konusu hareketlere de taşımada ısrar ederken diğer yandan da, DHD süresince farklılıkların korunacağını, bu farklılıkların neden olabileceği olumsuzluklara da seyirci kalmaz. Çünkü böylesi süreçler de yaratılan her tür birliklikler zaten geçici ve koşullara bağlı olduğundan,

her an anda ki müttefikler ile karşısı karşıya kalabileceğini gözeterek bağımsız sınıf kimliğin de ısrar eder.

SMF ve bileşenlerinin pratiği ise; sınıflar arası ilişkilerin tahlilinde gerçek zemini terk edilip, gerçeğin dayattığı pratik politik araçların pragmatist amaca uygun örgütlenerek genel hesapların günlük ve yerel varlık çıkarlarına kurban edilmesi pratiğidir. Tarihini, dününü, dününde oynadığı rolü yok sayan ve tarihi bu günü milat sayıp başlatanların Kaypakkayacı olması, Maoist olması zaten mümkün değildir. Birleşik devrim pratik(sizlik)leri ve son seçim ittifakları ve bu durumlarının anlamını ise Lenin yoldaşa bırakıyoruz.

“... Durumdan duruma tutumunu belirlemek, kendini günlük olaylara ve küçük politikanın kesinti ve değişimlerine uyarlamak, proletaryanın birinci çıkarlarını ve tüm kapitalist sistemin, tüm kapitalist evrimin özelliklerini unutmak, bu birincil çıkarları, anın gerçek veya varsayılan avantajları uğruna feda etmek-revizyonizmin politikası budur.”

İnsan bilincindeki değişim ve gelişim, Demokratik Halk Devriminin zorluğu ve uzunluğuna kıyasla değerlendirildiğinde alabildiğine hızlı olmaktadır. SMF özgülünde yaşanan değişimse şaşılabilir bir şekilde çok daha hızlıdır. Bu değişimde ki hız üzerinden yükselerek var olduğu teoriden, ilke, taktik ve kazanımlarından çark eden anlayışı reformizmin en gerçek suç ortağı yapar hale getirmiştir. SMF bir yandan Kürt Ulusal Hareketiyle ortak devrim programı etrafında en üst düzeyde “birleşik devrim” hattı

örgütlerken, diğer yandan basit bir seçim taktiğinde buluşmamayı tercih etmektedir. Peki yeni mecrası ve buluştukları kimdir? TKP! Halk Güçleri içinde yer alan siyasal öznelerden en tutarsız, en zayıf ve en güvenilmez. Türk Orta (Milli) Burjuvazisinin reformcu temsilcisi.

SMF’NİN TKP TERCİHİ

Ayırım çizgilerini belirsizleştirilerek, oportünizme karşı ‘mücadeleyi’ lafazanlığa indirgeyip, yararsız boş bir slogan haline getirmeyi gelenek haline getiren SMF ve bileşenleri, bu yararsız pratiklerinden yararlananlar sadece çürümenin temsilcileri olan her renkte oportünistler olmaktadır.

İşte bir örnek; Marksizmin en temel kavramlarını muğlaklaştırın ve Marksist teoriyi piyasalaştıran, sınıfı, sınıf mücadelesini siyaset alanının dışına atan, Ezilen ulusların kurtuluşunu genel sözlerle, içi boş gevezeliklerle geleceğe, sosyalizmin gerçekleştiği zamana "erteleyerek" kendi egemen sınıflarına yardımcı olan ikiyüzlü sosyal şoven TKP ile yerel seçimlerde gerçekleştirdiği ittifaktır.

‘Ne var ki, bir sorunun sertçe ele alınması ve şeylere kendi öz adlarının verilmesinin gerektiği, aksi halde Parti ile devrime onarılmaz zarar verilebilir tehlikesinin var olduğu anlar vardır.’ (Devrimci slogancılık - lafazanlık, Lenin)

Lenin yoldaşın sorunun ‘sertçe ve adıyla’ ifade edilmesi gerekir dediği türden bir pratiktir SMF’nin andaki pratiği.

NEDEN?

Çünkü; Hâkim ulusun bencil çıkarlarına, ayrıcalıklarına, imtiyazlarına, baskı ve zulmüne yönelen, ilerici olan her türlü yönelimi ve çabayı milliyetçilikle suçlarken; ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunan, ulusal eşitsizliği karşı çıkan, hakim ulusu milliyetçiliğini, baskı ve katliamlarını teşhir eden komünist ve devrimcileri, milliyetçiliğe prim vermekle suçlayan TKP ile ittifak yapmaktadır. Komünist hedeflerle taban tabana zıt TKP’nin anti-MLM çizgi ile ‘Maoistlerin’ pratikte buluşmasında ki amaç ve politika ise esasen bir ya da birkaç ilçede belediye başkanlığı koltuğu olarak yerel ‘iktidarlaşma’ hayallerinin önünü açarak legalizme kapılarını sonuna kadar aralamaktır. Buna zeminse söylenenin aksine yasal zorunluluk değil reformizmdir. Birleşik devrim ve görevleri ise seçimler sonrasına ertelenmiştir.

SMF’nin Orta (ara) sınıfların kaypak bir niteliğine sahip olduğunu bilmesi imkansızdır. İşte tamda SMF’nin vurgun olduğu çizgide budur. TKP ile ele ele kol kola, ittifak geliştirerek, ortak aday tanıtımlarında “yoldaşlaşarak” halk kitlelerine devrimcilik olarak sunduğu çizgi de budur. Kuşkusuz burjuva-feodal medyanın “Komünist başkan” yakıştırmasının kaynağının Mazgirt değil de Ovacık olmasının kökeni TKP’dir. Tipik bir orta sınıf partisi olan kaypak ve kibirli TKP’nin ve normal koşullarda yaşanmayacağı SMF ile ortak buluşma noktası bu “komünist başkan” popülizmidir. SMF’nin yan yana geldiğinde daha fazla reformist-sosyal şoven burjuva lekeler

almaktan korkmamasının nedeni de aynı “komünist başkan” popülizmidir.

Aslolan, kalıcılığı olan kitlelerin bilinç ve örgütlülük düzeyinin yükseltilmesi, kitlelerin devrim saflarına kazanılmasıdır. Düzenin yıkamayacağı iktidarlar öncelikle kitlelerin bilincinde yaratılır.

SMF’nin seçimlerde yapma olanağı bulduğu propaganda-ajitasyona gelince, bu propagandanın sınıf mücadelesinin geliştirilmesi ile uzaktan yakından ilgisi bulunmamaktadır. Propagandanın içeriği dün nasıl HDP’nin reformcu taleplerine uydurulmuş biçimde yaptıysa bugünde aynı şekilde ancak bu defa da ayağına “çamur” bulaşmayan “cumhuriyet değerlerinin” savunucusu TKP ve diğer ittifak bileşenleriyle yapmaktadır. Kısacası SMF pratiği en devrimci sloganları yeni olan (liberal sol ittifak) eski bir hikaye (yerel seçimler) okurcasına örgütlenmesidir. Ancak ezilen ulusun burjuvazisine yamayan SMF, bu defa bir adım geriye çekilerek ezen ulusun orta burjuva sınıfını temsil edenlere yamanmıştır. Ve bir kez daha birincisinde trajedi olan şey ikincisinde traji-komik hal alıyor. SMF’nin yerel seçimde izlediği ittifak politikası için de bu durum geçerlidir.

Sonuç olarak; ille de kazanmaya endekli yaklaşım sakat bir yaklaşımdır. Belediyelerin devlet kurumları olduğunu kayyum atamaları görmek istemeyene de göstermiştir. Bu anlamda belediyeler ve seçimleri devrimcilerin araçlarıdır. Ve devrimcilerin parçalamakla yükümlü oldukları devlet aygıtlarıdır. Bunu unutmadan seçimlere, seçim politikalarına yaklaşılmalıdır. Bizler devrimci mücadele yolunda daha geniş kitleleri kucaklamayı ve onların desteğini sağlayacak sınıf mücadelesi zemininde yönelimimizi günlük olaylara ve değişimlerine uyarlamadan, esas çıkarları anın gerçek ya da gerçek sayılan avantajları uğruna feda etmeden, Komünist-devrimcilerin-halkın dostları olmanın sorumluluğunu gücümüz oranında yerine getireceğiz. Oportünizmle lafta değil, gerçekte mücadele de bunu gerektirir. Eleştirel yaklaşımımız bunun bir örneğidir.

Burada paylaşının mümkün olmadığı ama pek çoğumuzun bildiği La Fontaine’nin başkalarına benzemeye çalışırken neleri kaybettiğimizi, elimizde olanın değerini bilmenin önemini anlatan ‘öküzle rekabet edeyim derken şişe şişe patlayan kurbağanın’ hikayesinde ki trajik sonunu anımsatarak sözü müzü noktalayalım.

YENİ DEMOKRATİK YERE

Yerel seçim tartışmaları, kendi sınırlarını aşarak ülke çapında her siyasi parti ve gücün katıldığı bir politik atmosferi ortaya çıkardı. Bu tartışmalara paralel ortaya çıkan söylem ve ittifaklar, her politik aktörün ideolojik ve siyasi genetiğine dair önemli ipuçları veriyor. Bu tartışmalarda yerel yönetimlere dair ortaya konan görüşler de önemli bir yer tutuyor. Birçok politik güç nezdinde yerel yönetimlere dair benzer söylemler geliştirilse de soruna yaklaşımdaki farklılıklar bu söylemlere de özünü veriyor. Bu nedenlerle gazetemizin bu sayısında yerel yönetimlerde doğru devrimci çizgiyi açığa çıkarmaya hizmet edeceğine inandığımız **"Yeni Demokratik Yerel Yönetim Anlayışı"**na yer vermeyi gerekli gördük:

Sistem sınırları içerisinde yerel yönetimler, sınıflı toplum ve devlet gerçeğinden bağımsız değildir. Yerel yönetimler, en demokratik ve halkçı uygulamalarda dahi verili ekonomik ve siyasi ilişkilerin temelini ortadan kaldırmaksızın yaşam kazanır. Bu alanda elde edilen her araç ve olanığın temel yönelimi hakim sınıflara karşı mücadeleyi esas alır.

Çünkü halkın çıkarları ile hakim sınıfların çıkarları birbirine taban tabana zıttır. Hakim sınıfların, onun baskı ve sömürü araçlarının geriletilmediği, ona karşı devrimci mücadelenin geliştirilemediği hiçbir yerde halkın bütünsel çıkarları da korunamaz ve geliştirilemez.

ÖRGÜTLÜ BİR HALKI HİÇBİR KUVVET YENEMEZ

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, yeni demokratik halk iktidarını tanımlayan ilke ve anlayışlardan beslenir, politikalarının özünü halk demokrasisi yönelimi belirler. Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, halkın sınıfsal çıkarlarına dayalı devrimci-demokratik mücadeleyi esas alır. Halkın siyasi bilinci ve örgütlenme düzeyini yükseltmek için her alanda demokratik tarzı hakim kılmayı

amaçlar. Halkın kendi sorun ve talepleri etrafında ekonomik, demokratik, sosyal ve siyasal temelde örgütlenmesini savunur ve bunun için mücadele eder. Mahalli temelde ve aynı zamanda kadın, gençlik gibi toplumsal katmanları kapsayan, halkın inisiyatif ve katılımını açığa çıkaracak birçok alan ve biçimde öz örgütlenmeleri savunur.

KİTLELERDEN KİTLELERE...

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, 'kitlelerden kitlelere' çizgisine dayalı devrimci bakış açısı ile hareket eder. Kitlelerden kitlelere çizgisi; halkın fikirlerini almak, bu fikirleri geliştirerek yeniden halka gitmek, bu fikirleri yaymak ve doğruluğunu bizzat halkın eylemi içinde sınamak ve uygulanmasını sağlamak üzerine kuruludur. Her defasında daha doğru, daha canlı ve daha zengin fikirlerin hayata geçmesi için bu yöntemi tekrar tekrar uygulamak yeni demokratik yerel yönetim anlayışının da ana referansıdır.

HALKIN ÇIKARLARINI ESAS AL, HALK DEMOKRASİSİNİ YÜKSELT

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, kendini resmi ve yasal sınırlar içerisine hapsetmez. Halkın çıkarlarını her şeyin üstünde görür. Haklılık ve meşruiyet esasına dayalı olarak halkın değişik biçimlerde örgütlenmesini ve bu örgütlülükler aracılığıyla yönetimde söz sahibi olmasını benimser.

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, sistemin yönetim biçimleri ya da burjuva biçimsel demokrasiden değil halk demokrasisi bakış açısından hareket eder. Demokrasi yönü esas olmak üzere demokratik merkezîyetçilik ilkesi yerel yönetimlerin de temel ilkesidir. Yeni demokratik yerel yönetimler anlayışı, halkın denetimine açık olmayı, halkın çıkarlarının korunmasının ve yönetimde özne olmasının temel araçlarından biri olarak görür. Bu anlayış, halkın

kararlarına uygun olarak yönetimden "geri çağırılma"yı yani yönetimin geri çektilmesi ve değiştirilmesini de kapsar.

EMEĞİN GÜCÜNÜ ÖRGÜTLE, KOOPERATİFLERİ GELİŞTİR

örgütlenmesini ve hakim sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı korunmasını esas alır. Kooperatifler aracılığıyla örgütlenme tüketim gibi üretim dışı alanlarda da gerçekleştirilir. Her koşulda halkın ekonomik-sosyal ve siyasal çıkarlarının korunması

| ydyerelyonetim

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, işçi sınıfı ve halkın ekonomik-demokratik mücadelesinin ilerletilmesi, bu temelde sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin ve halkın öz örgütlenmelerinin güçlenmesi için çaba harcar. İşçi sınıfı ve emekçilerin haklarının korunması ve geliştirilmesi için yerel yönetimlerde emeği esas alan politikaları hayata geçirir.

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, tarımsal alanlarda köylülerin ve üreticilerin kooperatifler aracılığıyla

ve geliştirilmesi esas alınır. Baskı ve sömürü düzenine karşı sınıf mücadelesinin geliştirilmesi hedeflenir. Halkın her türlü çelişki ve talebinin örgütlenmesinde ve bunlara çözüm üretilmesinde halkın örgütlü gücü, halk dayanışması ve kitlelere dayalı devrimci yaratıcılık esas alınır.

KADINLARIN EŞİTLİĞİ VE ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN MÜCADELEYİ BÜYÜT

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, kadınların adil ve eşit olarak, üretimde, yönetimde ve toplumsal

L YÖNETİMLER ANLAYIŞI

yaşamın her alanında özne olmasını hedefler, toplumsal cinsiyet eşitsizliğine karşı mücadele eder. Kadına yönelik her türlü ayrımcılık ve şiddete karşı etkin mücadeleyi benimser. İstihdamda, ekonomide ve yaşamın her alanında kadınlara yönelik pozitif

minde söz sahibi olmasını amaçlar; üretim ve istihdam politikalarıyla genç işsizliğine karşı mücadele eder.

ANADİLDE EĞİTİM HAKTIR

Yeni demokratik yerel yönetim anla-

çesitli çalışmalar yürütür.

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, çocukların sağlıklı bir toplumsal ortamda gelişimi için ekonomik ve sosyal politikaları esas alır. Çocukların kültürel ve sanatsal gelişimi için ücretsiz hizmetleri yaygınlaştırmayı, çocuklara dönük eğitim kaynakları yaratmayı ve çocuk haklarına karşı her türlü saldırıya karşı aktif mücadeleyi benimser.

DOĞANIN TALANINA KARŞI YAŞAMI VE İNSANLIĞI SAVUN

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, doğanın, sermayenin kâr ve rant alanı olmasına ve tahribatına karşı mücadele eder, bunun için etkin önlemler almayı benimser. İnsanı ve tüm canlıları gözeterek doğayı ve doğal dengeyi korumayı esas alır. Nükleer ve termik santrallere, HES'lere, siyanürle altın ayrıştırma-cılığına ve doğayı sermaye birikiminin aracı haline getiren tüm enerji politikalarına karşı çıkar. Biyoçeşitliliği ve yaşam alanlarını koruyarak kentlerin ekolojik sisteme uygunluğu için çalışır.

YOKSULLUĞA KARŞI ÖRGÜTLEN, KONUT HAKKI İÇİN MÜCADELE ET

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, halkın konut sorununun çözümlü için politikalar geliştirir. Sermayenin gasp, yıkım ve kâr odaklı "kentsel dönüşüm" uygulamalarına karşı halkın konut hakkını savunan yerinde dönüşüm politikalarını benimser. Halkın sağlıklı ve güvenli konutlarda yaşaması ve yoksullara dönük ücretsiz hizmetlerin geliştirilmesini benimser ve bu sorunlara yol açan üretim ve kent politikalarına karşı mücadele eder. Doğal çevreyle uyumlu, sosyal ve kültürel dokuyu koruyan kentlerin gelişimini esas alır.

HALKA HİZMET ET, HALKI ÖRGÜTLE

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, halk sağlığının gelişmesi ve koruyucu sağlık tedbirlerinin alınması için eğitim ve çalışmalar yürütür. Sağlıklı beslenme koşullarını geliştirmeyi benimseyerek sağlıksız gıdaların üretim ve tüketimine karşı mücadele yürütür. Halk sağlığının çevre, tarım ve üretimle ilişkisini gözeterek sağlıkta piyasa ve kâr politikalarına karşı aktif mücadele yürütür.

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, engelli, emekli ve yaşlıların sosyal gelişimleri ve yaşama aktif katılmalarını amaçlar. Kent planlamalarında, toplu ulaşımda ve üretime katılımda bu bireylerin haklarını gözetir, ücretsiz hizmetleri geliştirmeyi benimser.

DİLLERE, İNANÇLARA VE KÜLTÜRLERE ÖZGÜRLÜK

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, hakim sınıfların baskı ve dayatmalarına karşı halkın tüm dil, kültür ve inançlarının özgürce ifade edilmesini savunur, her türlü ayrımcılığa karşı aktif mücadeleyi benimser. Tarihsel ve kültürel mekanların tahribine karşı çıkar, bu alanların korunması ve halkın ulaşım sorunlarının giderilmesi için politikalar geliştirir.

HALKIN İLERİCİ KÜLTÜRÜNÜ GELİŞTİR

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, hakim sınıfların gerici ve yoz kültürüne karşı halkın ilerici kültürünü geliştirmeyi amaçlar. Kültürel ve sanatsal faaliyetlerin desteklenerek geliştirilmesi, bu hizmetlerin mahalle ve köylere ulaştırılması için politikalar geliştirir. Kültür-sanat alanında atölye ve kursları geliştirmeyi; kütüphane, sinema, tiyatro ve müzik gibi birçok sanat ve hizmete halkın katılım ve ulaşımını kolaylaştırmayı amaçlar.

ayrımcılık uygulamalarını esas alır.

GELECEK GENÇLİĞİN ÖZGÜRLÜĞÜNDEDİR

Yeni demokratik yerel yönetim anlayışı, gençliğin eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim haklarını gözeterek; sağlık, beslenme, barınma ve ulaşım ihtiyaçlarının karşılanmasını esas alır. Gençliğin geleceksizleştirilmesine karşı mücadele yürütür, toplumsal özgürlükleri için politikalar geliştirir. Gençlerin yaşadıkları yerin yöneti-

yişi, çok dilli yönetim ve hizmet anlayışını savunur; baskı altındaki ve yok olmaya yüz tutmuş dillerin korunması ve geliştirilmesi için aktif mücadele yürütür. Eğitim ve sağlık alanında anadilde hizmet alma hakkını savunur. Anadilde eğitimi demokratik bir hak olarak görerek bunun önündeki her türlü engele karşı mücadeleyi benimser. Dil kursları başta olmak üzere

Bilincin Aynası Olarak Yaşamı Devrimcileştirmenin Önemi

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Bugün genel anlamı ile burjuvazinin kitleler üzerindeki ideolojik tahakkümünü arttırdığı bir dönemden geçtiğimiz ortadadır. Kapitalizmin niteliksel ve niceliksel anlamda ulaştığı boyut onun toplumun hemen her hücrelerine sızmış olduğu olgusu ve ideolojik etki imkanlarının-araçlarının artması burjuvazinin bu tahakkümünün etki kuvvetidir. Kuşkusuz burjuvazinin bu tahakkümünün görüngülerinden biri de özellikle yine kitlelerin yaşam tarzındaki burjuvallaşmanın almış olduğu boyuttur. Ki burjuvazinin yaşam tarzı üzerindeki bu hakimiyeti, onun ideolojik tahakkümünü yeniden üretirken, aynı zamanda bu şekilleniş onun ekonomik ihtiyaçlarına da cevaptır. Zira o, üretmeyen, tüketen, marka-moda düşkünü, politikaya ve çevresine duyarsız, bireyci vb. gençler ister ki bu şekilde hem malını satsın hem de bu "saçmalık" hiç sorunsuz sürsün. Özellikle neo-liberalizmle birlikte sosyal emperyalizm çözülüşü, sosyalizmin politik yenilgisi ve nihayetinde devrimci mücadelenin zayıflamasında, kitleler üzerindeki burjuva tahakkümünü arttıran bir olgu olduğunu kabul etmek gerekir. Zira yaşam boşluk tanımıyor, devrimcilerin ve ideolojilerinin bıraktığı boşluğu burjuvazi dolduruyor.

Devrimciler de bizzat toplumdan beslendiğinden toplumdaki bu burjuva etkinin devrimci saflara sızmayacağını düşünmek saflık olurdu. Nitekim ondan devrimci-komünist cephenin en esaslı sorununun burjuvazinin "bu ideolojik bombardımanın yaratmış olduğu tahribat olduğu da bir gerçektir. Bu tahribat da devrimci taban ve militanlarda özellikle genç devrimcilerde niceliğin yanında nitelikte de bir zayıflama yaşanması olgusunda ifadesini bulur. Yani devrimci militan-

ların yaşam tarzında meydana gelenler, ideolojik tahribatın en önemli işaretlerindedir. Zira yaşam tarzı bizzat devrimcinin parçası konumunda olduğu kolektifin ideolojik etki kuvvetiyle ilişkilidir. Dolayısı ile bu nitelikte yani ideolojik berraklıkta yaşanacak bir burjuva tahribatın, yansıması en çok, militanlar ve tabanın yaşam tarzının burjuvallaşmasında ifadesini bulacaktır.

Bugün bu duruma devrimci saflardaki aşınmanın bir yansıması olarak çevre çeperlerde ve de genç militanlarda etkisini gösterdiğini gözlemleyebiliriz. Bunun en kaba yansıması daha tabanda, bir ayağı sistemde diğeri dışında utkudur. Tüketici ve hatta marka-moda düşkünü çevrenin varlığı şeklinde ortaya çıkarken tabandan yukarıya doğru gidildikçe örneğin, günlük iş yapmadaki disiplinsizlik, sallapatılık vb. bu durum ile bağlantılıdır. Zira yaşam tarzı ile çalışma tarzı arasında sıkı bir bağ mevcuttur. İkisi de aynı kaynaktan geri ideolojik niteliğimizden beslenmektedir. Kaba biçimi ile de inceltilmiş biçimi ile de yaşam tarzındaki ve onunla bağlantılı biçimde çalışma tarzındaki burjuvallaşmanın kaynağı, ideolojik donanımdaki zayıflıktır. Bu zayıflık beraberinde bir devrimcinin misyonunu ve amacını tam olarak kavramaması ve doğallığında bu amaca ve misyona uygun bir yaşamı öremeyeşini de beraberinde getirir.

Ancak bilinmelidir ki amaca uygun yaşamayan devrimci, yaşamı önce kendi yaşamında ilmek ilmek örme-yen bir militanın gelişme olanağı yoktur. Gelişme bir yana uzun vadede devrimci kalma imkanı da yoktur. Zira burjuvazi gibi, yıkmak istediğimiz sistemin bir unsuru gibi yaşayarak,

proleter devrimci olma durumunu sürdüremeyiz.

O halde her devrimci militanın, insanın nasıl yaşarsa öyle düşüneceğini, düşüncesinin de yaşamına yansıcağını, ikisinin arasında diyalektik bir bağ olduğunu, düşünmemizi devrimcileştirdikçe yaşam tarzımızın da devrimcileşeceğini, ideolojik açıdan bizi daha da nitelikli hale getireceğini kavramalıdır. Ve bu kavrayışa uygun olarak yaşamındaki her türlü burjuva etkilere karşı savaş açmalıdır. Bu savaşta da tek tek yörüngülerle uğraşmaktan ziyade meseleyi kökten çözmek adına ideolojik-politik gelişime odaklanmalıdır. Elbette bir anda ya da kısa sürede bu savaşın kazanılabileceğini hemen bir komünist kadronun bilince dolayısı ile de yaşam tarzına erişebileceğini düşünmek de hayal olur. Bu uzun ve sancılı bir mücadeledir. Unutmayalım ki sınıflar var olduğu müddetçe özellikle de kapitalist sistem altında yaşadığımız bu zamanlarda, sınıf mücadelesi tüm keskinliği ile sürecektir. Bu mücadele sürdüğü müddetçe de burjuvazinin ideolojik bombardımanı ile devrimcilerin bilincinde bulanıklıklar yaratma koşulu bir hayli mümkün olacaktır. Ve bilinçte yaşanan her bulanıklık yaşam tarzımızda etkilerini gösterecektir. Bu mücadele uzun ve sancılıdır ancak burjuvaziye hiçbir alanda boşluk bırakmadan, ideolojik ve politik gelişime odaklandığımız oranda devrimci ve komünist kimliğimizi her gün, her an yeniden üretebiliriz.

Kuşkusuz bu sorunun çözümünde kitleler ile sıkı bağlar kurmak, onlarla öğrenci-öğretmen diyalektiği çerçevesinde ilişkilenecek temel önem arz etmektedir. Devrimci bir yaşam tarzı, militanın aynı zamanda devrimci proleter kültür ve karakteri içselleştirmesi ile bağıntılıdır. Bu kültür ve karakterin, yeni yeni yaşamın nüveleri (ancak gönüllülük, sebatkarlık, kolektivizm) bizzat kitlelerde, halkta mevcuttur. Kitlelerle ilişkilendiğimiz oranda onlardan bu nüveleri öğrenebilir ve içselleştirebiliriz. Bunu başardığımız oranda da aldığımız nüveleri devrimci biçimlere sokup onlara öğretebiliriz. Bu iki taraflı bir gelişim için yani hem bizlerin hem de kitlelerin, burjuvazinin tahakkümünden sıyrılması için olmazsa olmazdır. Bu aynı zamanda bir örgütlenme faaliyetidir. Kitleler iyi birer gözlemcidir. 70'li, 80'li ve 90'lı yıllardaki devrimcilerin yaşam tarzları ile kitleler üzerinde nasıl derin etkiler yarattığını ve bu etkinin kitlelerin devrimci saflara akmasında temel faktörlerden olduğunu unutmayalım.

Bir Partizan Okuru

Gizlenemeyen Reformizmin Kadın Mücadelesindeki Sefaleti

Bir 8 Mart sürecini daha geride bıraktık. Her yıl birçok tartışmayla başlayan onlarca tartışmanın doyuma ulaşmadan, yarım bırakılarak “geçştirildiği” 8 Mart örgütlemelerine “alışık”, hatta bu durum gelenekselleşti dahi diyebiliriz. Kadınların gündemlerinin, taleplerinin en yüksek düzeyde görünür olduğu 8 Mart’ın örgütlenme süreci bu yıl da tartışılmaya muhtaç birçok olguyu/gerçekliği ortaya çıkardı. Eylem anlayışına ve eylemin biçimine ilişkin çok ciddi sorunlu yaklaşımın olduğu İstanbul 8 Mart Kadın Platformu’nun örgütlediği sürece damgasını vuran anlayışlara ilişkin değerlendirmelerimizi kendi bakış açımız üzerinden kamuoyuna açma zorunluluğunu yerine getireceğiz.

Burada yapmak istediğimiz platform özgülünde açığa çıkan yanlış anlayışlara, sürecin ihtiyacı eylem biçimi ve çizgisini kadın mücadelesinin gelişimi/güçlenmesi açısından ele almak, önümüzde duran resmi iyi okumak, geleceğin belirlenmesi açısından doğru anlayışı ortaya koymaktır. Dayanışmayı, birlikte mücadeleyi etkili bir biçime “dönüştüremediğimiz” ve arkamızda onlarca tartışmayı bıraktığımız, platform bileşeni tüm örgütlerin de ifade ettiği gibi 8 Mart sonrasında “mutlaka tartışmalıyız” ve “değerlendirmesini yapmalıyız” dediğimiz bir 8 Mart daha geride kaldı. Önceki 8 Mart’larda da olduğu gibi bittikten sonra bir araya gelip gelemeyeceğimize ilişkin şüphelerimizin olduğu 8 Mart sürecinin tartışılması noktasında irade koyacağımızı belirterek geçelim. Yeni Demokrat Kadın olarak 2019 8 Mart’ına ilişkin yürüttüğümüz, ders ve deneyimleri ile birlikte yürütmek istediğimiz tartışmaları geciktirmeden yapmanın elzem olduğuna inanıyoruz.

BİR KADIN DAYANIŞAMAMASI DAHA!

Dilimizde şiarlaşan kadın dayanışmasını nasıl anlıyoruz? Gerçekten güçlü bir dayanışma üretebiliyor muyuz? Nerelerde eksik kalıyoruz? Kadın hareketleri olarak birlik ve dayanışmayı eylem ve etkinliklerde nasıl ele almalıyız? Tüm bu soruların cevabını kadın ve kadın hareketleri olarak bizlerin tartışmaya, bu eksende de hesaplaşma içerisine girmeye ihtiyacımız var.

Bu tartışmalara 2019 İstanbul 8 Mart örgütlenme sürecini kısaca özetleyerek başlayalım. Mor Dayanışma’nın çağrısıyla başlayan toplantı trafiğinde (ilk toplantıya bilgimiz olmadığı için

ve platforma kendi önerilerini tekrar tartışmak üzere yeniden toplanma çağrısında bulunmuştur. Önerinin mahiyeti: “Eylem nerde olursa olsun mutlaka izin almalıyız” biçiminde idi. TJA, HDK, HDP’nin bu tutumu eleştirildi ancak önerisinde ısrarcı olması üzerine konun tartışılması için yeni bir toplantı daha yapıldı. Yapılan üçüncü toplantıda HDP, HDK, TJA ikna edilemedi. Platformun diğer bileşenleri de HDP, HDK, TJA’nın izinli miting yapma önerisine ikna olmadı. HDP, HDK, TJA’nın toplantının sonunda önerileri kabul edilmezse “ayrı bir 8 Mart” örgütlenme düşüncelerinin olduğu söylenmesi üzerine çalışma-

tartışma izinli mi, izinsiz mi? başlığında reformizmin doruk noktasına vardığı bir aşamaya ulaşarak HDP, HDK, TJA özgülünde zirve yapan izne tabi eylem anlayışından taviz vermeme tutumuna KESK ve TMMOB da dahil olarak kurumlar kendi kitle güçlerini kadınların önüne dayatmacı tutum olarak dikmişlerdir. Yapılan toplantılarda eylemin “izinli”, “izinsiz” olması üzerine yürütülen tartışmalar öğretici olmaktan öte son süreçte izin almadan eylem yapmamaya, emniyete bildirimde bulunulmazsa bildiri dağıtımı yapılamayacağı anlayışına kadar HDP, HDK, TJA açısından ibretlik yaklaşımlar ortaya çıkmıştır. “Kadıköy”, “Bakırköy”, “izinli”, “izinsiz”, “miting”, “buluşma” kavramlarında somutlaşarak biçimlenip yansıyan “anlayışların” köklerini ortaya çıkarma sorumluluğumuzu yerine getirmemizin nedeni mücadelesinin gelişmesinin temel koşullarının ancak hareketin gelişiminin önünü tıkayan anlayışların açığa çıkarılması ve bunlarla mücadeleyle olmasından kaynaklıdır. Zira bu tartışmalar 8 Mart’a damgasını vuran dayanışmamamızın ana eksenini oluşturmuştur.

Özetin özeti: Platformun ilk toplantısından itibaren yürütülen tartışmada kurumlar “miting” isteyenler, “buluşma” isteyenler diye ikiye ayrıldı ve “biz her ikisine de tabi oluruz” biçiminde şekillenen üç ayrı yaklaşımın olduğunu ifade edebiliriz. Ancak bu “ayrışma” bizce gerçek bir “ayrışma” değil suni bir yaklaşım farklılığıdır. İzinli mitingi isteyenler sürecin çok ciddi sıkıntıları olduğunu ifade ediyor, eylemin izinli olmaması durumunda kadınların eyleme katılımının olmayacağından dem vuruyor, bu süreçte kitlesel eylemlin çok önemli olacağına değiniyor, kadınların bir kürsüsünün olması gerektiği, kürsünün uzun süre kullanılması

katılmadık) iki toplantıda nasıl bir 8 Mart tartışması yürütüldü ve geçen yılın 8 Mart’ından çıkarılan derslerden de hareketle SKM’nin önerisiyle bu yıl daha merkezi bir yerde (Kadıköy) kitlesel bir 8 Mart örgütlenme kararı alındı. Bunun buluşma biçiminde olması yönünde yapılan önerilerin ise yasaklamalara karşı fiili bir taktik olarak ele alındığını ifade edelim. (en azından biz böyle anladık) HDP, HDK, toplantıda bu kararı onaylamış olmasına rağmen (TJA toplantıdan erken ayrıldığı için o sırada tutumunun ne olduğunu bilemiyoruz) alınan bu karara mesajlar üzerinden itiraz etmiş

ların çok gecikmesi hatta son güne kalması pahasına bir toplantı daha yapılmasına karar verildi. Zira bütün örgütler ortak 8 Mart konusunda bu toplantının yapılması yönünde irade koymuştur. Platformun 4. toplantısında, 2. toplantısında alınan kararlar tamamen boşa düşürülerek birçok kadın örgütünün (aralarında çağrıcı kurumlarında olduğu) örgütleyici olmaktan çekilmesi ile sonuçlanan 8 Mart’ın coşkusunu, kitleselliğini, kadın dayanışmasını zayıflatan HDP, HDK, TJA’nın dayatmacı anlayışı ortaya çıktı. Kadıköy mü? Bakırköy mü? Miting mi? Buluşma mı? İle başlayan

gerektiğini söyleyerek önerilerini temellendiriyordu. Eylemin Kadıköy'de yapılması yönünde tavrı olan kurumların gerekçeleri ise farklılar gösteriyordu. Bu farklılıkların başını buluşma biçiminde yapılması gerektiği yönünde tavrı koyan daha çok feminist kadın hareketleri oluşturuyordu. "Biz her ikisine de tabi oluruz" biçiminde şekillenen anlayışlara hiç değinmeyeceğiz. Yazımızın kapsamı inanın ki ortaya çıkan çok yönlü sapma ve savrulmayı her somut örneğinde tartışmaya yetmemektedir.

ZARURİ İHTİYAÇ: İDEOLOJİK MÜCADELE

İdeolojik mücadelenin önemini bu süreçte çok iyi anlaşamadığını ideolojik farklılıkların ortaya konmasına karşı alınan "tahammül" edememe tutumu diğer alanlarda olduğu gibi kadın mücadelesinde de kendini göstermiştir. Farklıklar ortak mücadele etmenin önünde engel olur saikleleriyle tartışmaları yeteri kadar açık bir biçimde yürütülemedi. Kadın mücadelesinin bu açıdan erkek egemen politika üretmeye karşı bir duruş olarak açık olmaktan kaygı duyan değil kadınların yapıcılığına, zekâsına, "temiz" siyaset üretmesine güvenen bir anlayışla hareket edilmesi gerektiğine inanıyoruz. Diğer türlü erkek egemen politika üretmenin biçim değiştirmiş farklı versiyonlarını üretmekten öteye gidemez. Bu durum daha güçlü ve sağlam eylem birlikliklerinin ortaya çıkmasının önünde barikat işlevi de görmektedir. Farklılıklarımızı/ilkelermizi berrak bir biçimde ortaya koymak ise daha güçlü, ortak, kitlesel, cinsiyet politikası üretmenin kadın mücadelesi yaratma ve örgütlemenin şartıdır.

Birlik ve dayanışma adı altında ideolojik farklılıkların flulaştırılmaya çalışıldığı alanlardan birisi olarak kadın mücadelesinde (ortak) "eylem" anlayışına ilişkin açığa çıkan yanlış anlayışları bertaraf etmeden daha güçlü bir kadın hareketi ortaya çıkaramayız. Ya da kadınların kendiliğinden öfke patlamalarının somut kazanımlara dönüşmesini sağlayamayız.

Kadın hareketleri "feminist"/"karma", "örgütlü"/"bağımsız" olarak kendilerini sınıflandırmalarının eşliğinde dayanışma içinde olalım derken "ayrışma"nın üretildiği bir durumla karşı karşıyadır. Kaldı ki biz farklılıkların perdelenmesi ya da ifade edilmemesi gibi bir çizgiyi asla savunmadık/savunmayız. Tam aksine bu kavramların gölgesinde gizlenen anlayışların açığa çıkarılmasından yanayız. Ancak ideolojik tartışmalara girmek istenmeyen,

karşılıklı olarak idare etmeci (liberal) bir hatta ideolojik mücadeleden korkan, gizli/açık bir biçimde bu eksenlerden kaçınılan yaklaşımlara karşı olduğumuzu da söyleyelim. Bu sebeple 8 Mart'ın örgütlenmesine ilişkin tüm kadın örgütlerine en temel eleştirimiz biçim tartışması yürütülmüş gibi yapılmasına rağmen sorunun net şekilde ortaya konulmamasıdır.

Ortaklaşılamayan nokta eylemin "biçimi"ymiş gibi yapılan tartışmalarda esasta içerik kaygıları vardı. Hatta içeriğe hiç girilmeden baştan nasıl olsa ortaklaşılamayacağı önyargısı olduğunu dahi söyleyebiliriz. Örneğin; eylemin Kadıköy'de izinsiz yapılmasını kabul etmeyen HDP, HDK, TJA, KESK, TMMOB vd. iki yönlü yanlış yaklaşım göstermiş, reformizmin en sefil biçiminin örneğini sergilemişlerdir.

Birincisi; izinli olmayan hiçbir eylemi kabul etmemeleri, fiili/meşru eylem anlayışını reddetmeleridir. Neresi olursa olsun mutlaka izin alınarak eylem yapılması anlayışı kabul edilmezdir. Ataerkil burjuva-feodal sistemin büyüyen korkusunun ürünü olarak son süreçte şehrin meydanlarını, sokaklarını mücadeleye "kapatma" noktasında çok kapsamlı bir saldırı ile karşı karşıya olduğumuz ortadadır. Öyle ki devlet engelleyemeyeceğini bildiği sokaklara, meydanlara taşan eylemliliklerin fiziksel sınırlarını kendisi belirleyerek, izne bağlayarak son süreçte yapılan birçok eylem etkinliğin içeriğini boşaltmaya uğraşmış, halktan uzak izole alanlarda yapılan eylemliliklerle kadınların öfkelerini hem boğmaya hem de görünmez kılmaya çalışmıştır. Korkular demişken kadınların öfkesi/isyanı sistemin korkusunun en temel hedeflerindedir. Bu açıdan fiili ve meşru eylem anlayışı

kadınlar için hayati bir öneme sahiptir. O sebeple devletin izin verdiği ölçüde eylem anlayışı hiçbir bahane, gerekçe ile açıklanamaz.

İkincisi; 8 Mart'ta gündemleştirmek istedikleri ana başlıkları açık bir biçimde ortaya koymamak diğer kadın örgütlerini bu noktada ikna etmek için açık ve cesur davranmayı bu da yetmiyormuş gibi kendi eylem anlayışını (birlikte mücadeleyi dağıtma, kadın dayanışmasını bozma, iki ayrı eylem örgütlenme pahasına) dayatmak. Her iki yaklaşımında beslendiği kaynak reformizmdir. Ve bütün alanları saran abluka, saldırı, zulüm, tecrit, işkence, gözaltı, tutuklama, taciz, tecavüz, istismar, cinayet, emek sömürsü, kriz, vd. parçalamanın dağıtmanın yolu izinler ölçüsüne sıkışmaya çalışmak değil gece yürüyüşünde (eleştirilecek birçok yönü ile birlikte) olduğu gibi meşruluğa inanmak, fiili çizgide militanlaşmaktır. "Korkmuyoruz, Yılmıyoruz, İtaat Etmiyoruz" sloganından anlamamız gereken de budur.

İkinci başlıkta değindiğimiz yaklaşımda HDK, HDP, TJA'nın ortaya koyduğu tutumun farklı bir biçimi Mor Dayanışma, Halkevciler Kadınlar, SKM, EMEP'li kadınlarda da farklı gerekçelerle ortaya çıkmıştır. Nerde olursa olsun izinli miting yapmayı dayatan kurumların karşısında Kadıköy'de "izinsiz" kadın buluşmasını öneren bazı kurumların gerekçelerinin altında da "gizli içerik" meselesi yatmaktadır. Örneğin bazı kurumlar daha önceki 8 Mart eylemlerinin HDP mitinglerine dönüşmesini eleştirmiş, miting biçiminde eylem yapılması durumunda bu görüntünün kaçınılmaz olacağı kaygısı ifade etmiş bu durumu mitinge karşı çıkmanın gerekçesi yapmıştır. Gerekçe olarak

gösterilen diğer nedenlerde "miting tarzı eylemler örgütlü kadınların eylemi haline dönüşüyor", "örgütsüz kadınlar bu alanlarda kendilerine yer bulamıyor" olmuştur. Bu gerekçelerden de anlaşılması gereken esasta eylemin biçimini tartıştırmış gibi yapıp içeriğe ilişkin yaklaşımını açık bir şekilde, cesurca tartışmama, (gerekçesi ne olursa olsun) biçime yapılan müdahaleyle içeriğe yön vermeye çalışma gibi yaklaşımlar gözden geçirilmadan anlaşılmalıdır.

Birleştirici olmak adına biçimsiz, ilkesiz birliklikler/örgütlenmeler, eylem ve etkinlikler daha önce olduğu gibi bugün de ortaya çıkmıştır. Kadın sorununun "özgün" ve "hassas" yanlarından kaynaklı ortaya çıkan tablo dayanışmanın zarar görmemesi, erkek egemen sisteme malzeme verilmemesi adına ideolojik olarak mücadele etmede tavizler vermeye varan ilkelerini ve anlayışını tam olarak ortaya koymayan kadın mücadelesinin önünde tıkaç işlevi gören bu denli sorunlu olgular karşımızda dururken ideolojik mücadelede utangaç davranmadık/davranmayız. Tam aksine en çok biz kadınların buna izin vermemesi gerektiğine inandık/inanıyoruz. Birlik, danışma ve mücadelemizi ancak bu şekilde daha güçlü, etkili ve sağlam hale getirebiliriz. Bu açıdan en kısa sürede İstanbul 8 Mart'ını örgütleyen, katkı sunan, bizim gibi örgütleyici olmaktan çekilen tüm kurumlarla biraraya gelerek tartışmalarımızı yürütmeli eleştiri ve özeleştiri mekanizmalarını etkin bir şekilde kurmalı daha güçlü, örgütlü, birlikte direniş cephelerine hazırlanmalıyız.

YENİ DEMOKRAT KADIN

Dersim Devrimci Güç Birliği Hozat Belediye Başkan Adayı Nesimi Ataş: Kitlelerden Kitlelere İlkesiyle Hareket Edeceğiz

Yerel seçimlerde Dersim Devrimci Güç Birliği'nin Hozat adayı olan Nesimi Ataş ile seçimler üzerine bir röportaj gerçekleştirdik. Yeni Demokratik Yerel Yönetim anlayışı çerçevesinde aday olduğunu belirten Ataş, tüm belediye faaliyetlerini "kitlelerden kitlelere" esasına uygun olarak gerçekleştireceklerini ifade etti. Tarım ve hayvancılığın gündemden güne azaldığı Hozat'ta tarım ve hayvancılık alanlarına destek sunacaklarını, öncülük edeceklerini belirten Ataş, Dersim'in doğasını sahipleneceklerinin altını çizdi. Hozat halkının "oylar bölünüyor" kaygısına "en geniş birlik için çaba gösterdik" diyen Ataş, halkın Devrimci Güç Birliği'ne desteğini sunduğunu belirtti.

YENİ DEMOKRASİ- Burada hayata geçirmeye çalıştığınız Yeni Demokratik Yerel Yönetim Anlayışından beslenen belediye faaliyetlerinden bahsedebilir misiniz?

Nesimi Ataş- Seçimlere giderken her partinin, hareketin belli başlı yerel seçim anlayışı var, o belli anlayışlar üzerinden seçimlere gidiyorlar. Bizim de kendimize ait olan bir anlayışımız var, biz de o anlayış üzerinden seçimlere gidiyoruz, işte bu anlayışın adı da Yeni Demokratik Yerel Yönetimler Anlayışı'dır. Bu da temelinde halk ile birlikte karar aldığın, halkla birlikte yönettiğin bir anlayıştır. Temelinde esas olarak "kitlelerden kitlelere" anlayışı yatıyor ve bu anlayışı devrimci düşüncelerimizle bütünleştirip doldurduğumuz bir anlayıştır. Bu anlayış halkın köy meclisleri, mahalle meclisleri, ilçe meclisleri oluşturarak yönetime dahil olabileceği bir anlayış. Yerelde halkın örgütlenmesi, halkın gücünün bir araya getirilmesini amaçlıyoruz. Kitlelerden kitlelere anlayışıyla Hozat halkıyla ilişki kurarak onlardan ne öğrenebiliriz? diye soruyoruz ve buradaki devrimci anlayışın onlara neler kattığını öğrenip, öğrendiklerimizi örgütlülüğümüze aktarmak istiyoruz.

YD- 31 Mart Yerel Seçimleri için Dersim'de Partizan, ESP, EMEP, HDP ve DBP'den oluşan bir güç birliği oluşturuldu. Oluşturulan Dersim Devrimci Güç Birliği neleme etki ediyor? Hozat'ta yaşayan insanlar oluşturulan bu birliğe nasıl bakıyor?

Ataş- Halkımızda bir birliğin oluşma-

dığına dair bir düşünüş var, burada halkımız belli noktalarda duygusal davranıyor. Yani var olan bir Devrimci Güç Birliği oluşmuş, bu birlik içerisinde bazı dostlarımızın olmaması halkımızda burjuva siyasetlerin burada oyların bölünmesi sonucu seçimi kazanacaklarına dair bir tedirginlik oluşturuyor. Biz bu noktada halkımıza şunu diyoruz, SMF'nin kurulan ittifakın dışında kalmasında Partizan pay sahibi değildir, bunun tam tersine birliği güçlendirme çabası gösterdiğimizizi

belirttik. Biz şu anda bir güç birliği içerisinde yer alıyoruz ve bu bizim birliği amaçladığımızın kanıtıdır. Dostlarımız birliktelik sorununa aday odaklı yaklaşarak hatalı davrandılar. Birlik için önce bir araya gelinir sonrasında ise çıkarılacak adaylar için görüşmeler gerçekleştirilir. Bunun tam tersi davranış ise kendini yani adaylarını dayatmaktır ve bu birliği sağlamaya katkı sunacak bir yaklaşım değildir diyoruz. Hozat halkı geçmişten bugüne devrimciler ile iç içe yaşamış bir halktır ve doğal olarak politik bir halk, bu yüzden de burada yaşanan sürece vakıf olduklarında fikirleri değişiyor ve bize desteklerini sunuyorlar.

YD- Hozat'ta yaşayan insanların bu bölgede devam eden devrimci kültürden etkilendikleri görülüyor. İnsanlar birçok bölgeden farklı olarak daha politikler. Onlar yerel seçimler hakkında ne düşünüyor, bunu öğrenmek için bir çalışmanız oldu mu?

Ataş- Hozatlılar buradaki devleti tanıma konusunda çok netler. Çünkü geçmişlerinde ezilmişlikler ve katli-

amlar yaşadıkları için, '38 Katliamı'nı yaşadıkları için çok iyi tanıyorlar devleti. Devrimcileri de çok iyi tanıyor burada yaşayan halk. 70'ler sonrasında Dersim'de filizlenen Kaypakkaya geleneğinin, anlayışının ve ideolojisinin burada çok büyük bir etkisi var. Yani devrim için verilen mücadele burada yaşayan halkın bilincini ileriye taşımış ancak bugün devrim mücadelesinin gerilemesinden dolayı halkımız seçimlere özel anlamlar yükleyebiliyor. Yerel seçimlerin bir kurtuluş

kiye'nin genelinde var, Hozat'ta ise bizim 16-17 sene önce ekim yaptığımız yerlerde bugün tarım yapılmamakta. Hayvancılık yapma eğilimi gün geçtikçe azalmakta. 1994 yılında sonra devlet tarafından yakılan köylerle birlikte hayvancılık ve tarım da çok büyük zarar gördü. Devletin yakmadığı köylerde ise AKP'nin siyasi iktidar olmasıyla birlikte hayvancılık ve tarım gerilemeye başladı. Mazotun pahalı olması, hayvancılığın para etmemesi ve tarım yapanların mahsullerinin para etmemesi, yaptığı işi devam ettirememesine neden oldu ve bunlar doğal olarak halkı yoksullaştırdı. Bizim yapacağımız şey halkın bir araya gelmesi için aracı olmak; kamusal alan dediğimiz alanları canlı kılmak olacak. Tarımı ve hayvancılığı geliştireceğiz, destek sunacağız, öncülük edeceğiz.

YD- Dersim coğrafyası yıllardır sermayenin saldırıları ile gündemde. Barajlar, HES projeleri, siyanürle altın arama vb. bu saldırılara örnek verilebilir. Bu sorunlara ilişkin çözüm ve mücadele perspektifiniz var mı?

Ataş- Doğanın talanı Dersim'de yeni olan bir şey değildir. Osmanlı'dan günümüze süren doğa talanına karşı halkın bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi önemli. Çünkü sürekli doğa talanı karşı karşıya kalıyoruz. Orman yangınlarıdır, barajlardır, siyanürle altın aramadır bunların yanında avcılık söz konusu bunun da önüne geçmek gerekiyor. Bütün bunlara karşı halkımızı örgütlememiz gerekiyor. Bu sorunlar doğanın bilincine varmakla çözülecektir. İnsan doğa olmadan yaşayamaz ama doğa insan varlığını sürdürebilir. İnsanlar doğayı korumakla mükelleftirler, bu bilinç geliştirmede doğanın talan edilmesinin karşısında durulabilir. Ben daha önceden DEDEF'te (Dersim Dernekleri Federasyonu) yöneticilik yaptığım dönemde buradaki doğa katliamlarına karşı büyük çalışmalarımız olmuştu. Miting, basın açıklaması, yürüyüş vs. gibi karşı duruşlar örgütlendiğinde doğamıza saldıranlar geri adım atıyor, atmak zorunda kalıyor. Şunu söylüyoruz, doğa var olmak zorundadır bu yüzden de yaşam alanlarımız sahipleniyoruz, sahipleneceğiz.

aracı olabileceğini düşünenler var. Biz gittiğimiz evlerde ise belediye seçimlerinin kurtuluş olmadığını ancak mücadelemizin bir parçası olabileceğini söylüyoruz yani bizim bir araya gelebilmemiz için bir araç olduğunu söylüyoruz. Belediyeler bu devletin yasalarıyla, yönetmelikleriyle doğrudan ilişkili alanlardır. Bunlar da devletin "beka"sını koruması için kullandığı şeylerdir. İşte hane hane gezerek bunları konuşup, tartışıyoruz...

YD- Devletin geçmişten süregelen Kürt ve Alevi düşmanlığını yaşayan Dersimlilerin inançlarına, kültürlerine ve yaşam tarzlarına yönelik saldırıların yanında Türkiye'nin her bir yanında uygulamaya çalıştıkları gibi halkı yoksullaştırarak bireysel faydacılık anlayışını yaymaya çalışmaktalar. Bu saldırı türüyle insanlar yalnızlaştırılmak isteniyor. Devrimci Güç Birliği'nin yerel seçimleri kazanması Hozat halkının günlük yaşantısını nasıl etkileyecek?

Ataş- Şöyle bir şey var yani yoksulluğun Hozat'a has bir durum olmadığını halka söylüyoruz. Aynı yoksulluk Tür-

Dersim Devrimci Güç Birliği Nazimiye Belediye Başkan Adayı Fevzi Giriş: Coğrafyamıza ve Doğamıza Sahip Çıkacağız

Yeni Demokrasi gazetesi olarak Dersim Devrimci Güç Birliği'nin Hozat ve Nazimiye adaylarıyla gerçekleştirdiğimiz röportajlarımızın bu bölümünde Nazimiye Yeni Demokrat aday Fevzi Giriş ile Nazimiye'deki seçimler üzerine konuştuk.

YENİ DEMOKRASİ- *Yerel seçimler öncesinde Nazimiye'deki tablo ve amaçlarınızdan bahsedermisiniz?*

Fevzi Giriş- Nazimiye'de uzun yıllardır CHP'nin belediyeye hakim olması, sistemin sürekli olarak Nazimiye üzerinde yarattığı baskı, yoksulluk, gerçekleştirilmeyen yatırım ve hizmetlerin getirdiği sonuç üzerine yerel seçimlere giriyoruz. Toplumdaki dejenerasyonun gün gibi ortada olduğu bir süreci yaşıyoruz. Bunun için Nazimiye'de Yeni Demokratik Yerel Yönetim Anlayışı ile halkın her kesimine dokunmak, sorunlara birlikte çözüm bulmak istediğimiz bir çalışma ve planlama içerisindeyiz.

YD- *31 Mart Yerel Seçimleri için Dersim'de Partizan, ESP, EMEP, HDP ve DBP'den oluşan bir güç birliği oluşturuldu. Oluşturulan Dersim Devrimci Güç Birliği nelere etki ediyor? Nazimiye halkı bu birliğe nasıl bakıyor? Nazimiye'de yerel seçimlerin öne çıkan başlıkları nelerdir?*

Giriş- Devrimci Güç Birliği'nin Nazimiye halkı üzerinde önemli bir sempatiyi yarattığı ortada. Bu anlamıyla devrimci ve demokratların bir arada olması Nazimiye halkı açısından da belli bir umut yaratmış durumdadır. Sorunlara dair devrimcilerin bir araya gelip kafa yorması, sorunlara dair çözümler aramasının Nazimiye halkı için iyi bir süreç olduğunu, yer yer bunu ifade eden halkımızdan da görmekteyiz. Buradaki sorunların en önemlisi yoksulluktur. İlçenin giderek boşaldığı, ismi ilçe olsa da artık bir köy görünümüne dönüştüğü ortadadır. Bunun içindir ki bizden beklentilerin büyük olduğu görülüyor. Devrimci Güç Birliği'nin kazanması durumunda, doğru politikalarla geri dönüşlerin sağlanabileceğini, sosyal, siyasal ve fiziki ortamın geliştirilebileceğini rahatlıkla söyleyebilirim.

YD- *Nazimiye halkı yerel seçimler*

hakkında ne düşünüyor, çalışmalarınızda ne tür tepkiler aldınız?

Giriş- Nazimiye halkının elbette ki devrimci-demokratik güçlerin parçalı görünümüne belli ölçülerde eleştirileri vardır. 90 yıllık Kemalist iktidarlar ve CHP'den kaynaklı halkın üzerinde kemikleşmiş bazı yanlış fikirler bulunmaktadır. Özellikle yaşlılarımızdan bir kısmında bu fikirler etkilidir. Burada da bize büyük sorumluluklar, büyük

sahip olan bir ilçedir. '71 devrimci önderlerinin, Kaypakkaya'nın ettiği tohumun ve daha sonraki devrimci mücadelenin halen etkileri görülüyor, bunun üzerine de sohbetler yaşanıyor. Zayıflayan devrimci değerleri geliştirmek, anadilimizi korumak, yoksulluğa ve yalnızlaştırmaya karşı politikaları geliştirmek öncelikli hedeflerimizdir.

Tarihsel olarak baktığımızda Dersim

belediyeçilik anlayışının siyasi çizgilere ait yönünü tali duruma getiriyor ve bir rant alanı oluşmasına neden oluyor. Siz bu durum hakkında ne düşünüyorsunuz?

Giriş- Aşiretçiliğin arka planında feodal ilişkilere ait bir yapı olduğu ortadadır. Seçimlerde gününbirlik çıkarları esas alan siyasi yapılar daha çok feodal sosyal ilişkilerden hareket ederek kast bir yapı oluşturmaya, bunun üzerinden seçimleri kazanmak istiyorlar. Özellikle düzen partileri bu yönlü çalışmalar içerisindedir. Buna paralel yoksul ailelerin çocuklarına iş vaadiyle bireyciliği öne çıkaran, halkın genel çıkarlarını yok sayan faydacı anlayışlar yerleştiriliyor. Aşiretçilik anlayışı ile zıt bir duruşumuz vardır. Nazimiye halkında, burjuva ve feodal ilişkileri, değer yargılarını ortadan kaldırmak için düşüncelerimizi paylaşıyoruz. İlerde de bu anlayışla hareket edeceğiz.

YD- *Dersim coğrafyası yıllardır egemenlerin saldırıları ile gündemde. Barajlar, HES projeleri, siyanürle altın arama vb. bu saldırılara örnek verilebilir. Bu sorunlara ilişkin çözüm ve mücadele perspektifiniz nedir?*

Giriş- Dersim coğrafyası üzerine oyunlar özellikle 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası ile hız kazanmıştır. Köylerin boşaltılması, sürgünler, katliamlar, hapishanelerin devrimcilerle doldurulması ile beraber insansızlaştırmaya dönük büyük bir proje hayata geçirilmiştir. Dersimlilerin, devrimcilerin, demokratların ve aydınların çabasıyla ortak bir mücadele örüldü ve barajlara, doğa katliamlarına, siyanürle altın aranmasına karşı mücadeleler geliştirildi. Yakın zamanda büyük şirketlerin doğaya ve insanımıza düşman projeleri engellendi. Bu saldırılar karşısında halkımızın, yoldaşlarımızın mücadelesi önemli bir bilinç ve set oluşturabildi. Bizler de aynı şekilde coğrafyamıza sahip çıkacak, ilçemizi doğası ve yerleşim yerleriyle daha yaşanılabilir hale getirmek için mücadele edeceğiz. Her adımımızı doğayla barışık bir yerel yönetim anlayışıyla şekillendireceğiz.

görevlerin düştüğü aşıkardır. Çünkü bu süreci değiştirmenin yolu en azından yeni yönetimleri, yeni anlayışları, halkın direkt yönetime katılabileceği bir süreci başlatmakla mümkün olacaktır. Biz de bu sonucu yaratmak, uygulamak, halka da bunu gösterebilmek için elbette ki çalışmalarımızı buraya dönük de ele alacağız. Dağınıklığın önüne geçebilmek ve halkın yitirilmiş umutlarını umuda dönüştürmek yönlü çalışmalarımız ve talepler birbirine karşılık geliyor.

YD- *Dersim dününden bugüne devrimci mücadeleye karşı saldırıların, ulusal ve inançsal saldırıların hedefi oldu. Devletin halkı yoksullaştırarak bireysel faydacılık anlayışını yaymaya çalıştığı görülüyor. Bu saldırılarla insanlar yalnızlaştırılmak isteniyor. Devrimci Güç Birliği'nin yerel seçimleri kazanması Nazimiye halkının yaşantısını nasıl etkileyecek, Nazimiye'ye dair temel hedefleriniz nelerdir?*

Giriş- Nazimiye tarihsel geçmişi

coğrafyasının genelinde olduğu gibi Nazimiye'de de Alevilerin pek çok inanç merkezi mevcuttur. Nazimiye ilçemiz ziyaretgahlarıyla da bilinmektedir. Devrimcilerin bu konuda halkın inancına ve kültürüne karşı elbette ki özen göstermesi, bu değerleri sahiplenerek halkın birlikteliğinin sağlanması için çalışması gerekiyor. Nazimiye halkının bizlerden inanç merkezleri üzerine de talepleri vardır. İnsanların inanç merkezlerine daha rahat ulaşabileceği, lokmasını dağıtabileceği, konaklayabileceği, sorunlarını daha rahat tartışabileceği merkezlere, bu yönde çalışmalara ihtiyacı bulunmaktadır. Nazimiye için devrimci mücadele tarihsel bir öneme sahiptir. Nazimiye'de halkımızla beraber biz de bu süreci yeniden yeşertmek istiyoruz, bunun çalışması içerisindeyiz.

YD- *Dersim'de süregelen aşiretçilik anlayışı düzen partilerinin burada ki kalabalık aşiretlerden kişilerle anlaşarak aday çıkartma yoluna gitmelerine olanak tanıyor. Bu da*

POLİTİK SEFALETEN SIYRILMA

Mart ayının sonunda yapılacak olan yerel seçimlere, ekonomide yaşanan olumsuzlukların daha fazla belirginleştiği işçi sınıfının eylemlerinin arttığı bir ortamda gidiyoruz. Bunun yanında hakim sınıflar arasındaki çelişkilerin yoğunlaştığı, somutta yaşanan ittifaklarla ve yerel seçimlere stratejik olarak bakılmasıyla görülmektedir. Egemenler nezdinde Mart ayında yapılacak yerel seçimlerin, iktidar ve muhalefet cephesiyle stratejik olarak ele alınmasının temel nedeni; iktidar tarafından yeni hükümet sistemini 24 Haziran genel seçimleri ile oluşturulan "hakimiyet"i pekiştirmek iken; muhalefet tarafından ise bu mevcut durumun tam tersini oluşturmak ve yaşatmaktır. Dolayısıyla yerel seçimler süreci egemenlerin yoğun mücadelesine tanıklık edeceğimiz bir zeminde gerçekleşecektir. Bu süreç boyunca her türlü pragmatizmin benimseneceği gibi, şovenizm gibi argümanların da dillerden düşmeyeceği kesindir.

Diğer yandan ezilen ve sömürülen sınıflar cephesinde ise, TDH ve reformistlerin yerel seçimler üzerinde belirlemiş olduğu politik hat da ortaya çıkmış oldu. Buna göre hemen hemen sol hareketin tümüne baktığımızda seçimlere dair belirlediği politika; ya iktidarın yapmış olduğu seçim hileleri ve faşizm vurgusu sebebiyle boykot ve seçimlerin teşhir edilmesi; ya da HDP'nin desteklenmesi şeklinde iki ana blok olarak konumlandığı görülüyor. Bunun yanında CHP'yi örtülü olarak destekleyen veya aleni şekilde CHP'den aday gösteren kimi sol çevreler olduğu gibi; sosyal şovenizm batağına saplanmış TKP gibi partilerden seçime katılan ve Kaypakkaya'yı önder olarak gördüğünü iddia eden yapılar da mevcut..

Yerel seçimler vesilesiyle ortaya çıkan tabloya bakıldığında, devrimci ve reformisti ile sol hareketin süreç ve sonuç birlikteliğinden çok, ya sürece ya da sonuca hapsolarak konumlandığı görülmektedir. Kuşkusuz her çevre seçimler nezdinde belirlenmiş olduğu politikaya ilişkin kendine gerekçeler sunmaktadır. Bu gerekçelendirmelerin başında ise Marksist ustalardan yapılan alıntılar baş köşede yer almaktadır.

O halde denilebilir ki birbirinden farklılık arz eden politik tavırlar, verili anda nasıl oluyor da aynı kaynaklar-

dan desteklenebiliyor. İlk olarak kaynakların problemlili olabileceği ihtimali akıllara gelebilir, ama söz konusu Marksist kaynakların tarihsel olarak sınındığı ve doğrulandığı aşır. O zaman geriye bir başka seçenek olan yorum ve analiz farkı ortaya çıkıyor demektir. Ki TDH'nin politika nezdinde içselleştirip ve anlayamadığı da bu realitedir. Teoriyi ve politikayı koşullardan ve olgulardan bağımsız saf olarak algılamak, her kapıyı açan maymuncuk gibi kullanmaya hizmet eder. Özelde politikanın bu minvalde kullanılması, politik ortamlardan

devrimci uğruna yararlanılmasına engel olur. Nitekim sonuca odaklanmış ve bunu deklare etmekle mutlu olmuş siyaset tarzının elde edeceği yegane şeyin hüsrana olacağı bellidir. Lakin ısrarla bu noktada inat edilmesinin temel nedeni politik sefaletten başka bir şey olmasa gerek. Zaten taktik adına belirlenen politikaların çerçevesi incelendiğinden bu durum tüm çıplaklığıyla görülmektedir. Oysa ki sınıf mücadelesi arenasında tekilikten ziyade birçok değişken etkindir ve bu değişkenler sürekli hareket halinde olup, bazıları mücadelenin dışına atılmakta iken bazı yeni unsurlar da mücadeleye dahil olmaktadır. Buradan yola çıkarak diyebiliriz ki sınıf mücadelesi koşullardan ve öğelerden yalıtık, zaman ve mekandan arındırılmış bir alan değildir. Fakat yerel seçimler özgünlüğünde ele alınan ve pratikleştirilen taktik politikalar bize bayatlamış bir tat vermeye devam etmektedir.

Aynı zamanda yerel seçimler vesilesiyle oluşturulan ittifaklar da benzer anlayışla oluşturulmakta ve savunulmaktadır. İttifak ve uzlaşma konusu salt yerel seçimlerin dışında son dö-

nemlerde kimi başlıklar altında da karşımıza çıkmaktadır. İşleyiş tarzı ise sol ve sağ savrulmalarla dolu öznelci bir kavrayışı temsil etmektedir. Öyle ki ittifak ve uzlaşmalara atfedilen gerekçeler Lenin'in emperyalistlerle, Mao'nun Çan Kay Şek ile ittifakına kadar götürülmektedir. Süreç içinde kendi özgün yanları ile ortaya çıkan ve uygulanan bu ve benzeri pratik adımlar tarihsel olarak doğruluğunu teyit etmiştir. Her biri sınıf mücadelesinin binbir çeşit zorlukları ve değişkenleri içinde sınanmış ve zaferle çıkan pratiklerdir. Günümüze kopya

kaçmak gerekmektedir. Çünkü tavrın biçimi ancak muhtevasıyla anlam bulabilir. Halihazırda yoğunlaşmak zorunda olacağımız kısım ise burasıdır. Öncelikli hedefimiz DHD kapsamında kitleleri kazanmaktır. Bunun tek bir hamlede olamayacağı açık olmakla beraber, alandan alana kitleden kitleye farklılık taşıyacağı bellidir. Örneğin Karadeniz bölgesinde ilk elden kitleleri sistemden koparmak faaliyetin ağırlıklı merkezi olabileceken, Derim gibi alanda ise daha ileri ve üst bir faaliyet açığa çıkabilmektedir. Yine bu kapsamda kullanılacak materyal, dil ve şiarların belirlenmesi de somut durumun incelenmesiyle oluşturulabilir. Kısacası "somut politik görevler, somut duruma uygun saptanmalıdır." (Lenin)

Unutulmaması gereken bir diğer nokta ise, yerel seçimler özelinde oluşturulacak politikanın taktik ve araç niteliğinde olduğudur. Bu bağlamda önemli olan, uygun taktiği saptamak ve pratikleştirmektir. Fakat yerel seçimler özgünlüğünde öncünün belirlediği taktik politikaların doğruluğunu veya yanlışlığını süreç içinde tartışmak sığ bir anlayışa tekabül edecektir. Sadece sonuca odaklanmış boykot ve katılımı tartışan anlayış, kendisini dev aynasında görmekte ve geniş kitleleri peşinden sürüklediğine inanmaktadır. Bir tavır beyanı ile her şeyin çözüme kavuşacağını zannetmektedir. Nihayetinde politik saha belirginleşmiş, politik roller dağılmış ve politik yönelim saptanmıştır. Şimdi önümüzde duran görev öncünün politikasını bu minvalde yaşama geçirmektir. Eğer doğru yöntem ile eksiklerimizin ve somut durumun incelenmesi yapılırsa, politik yönelimimiz özel ile genelin bağlantısı içinde yaşam bulacaktır.

Sonuç olarak 31 Mart Yerel Seçimleri vesilesiyle TDH'nin politik taktiği eski hastalıkları ve anlayışları barındırdığını bizlere göstermektedir. Bir gelenek halinde sürmekte olan bu politik sefaletten kurtulmak gerekmektedir. Özellikle seçim gibi yoğun politik atmosferler böyle bir imkanı nesnel anlamda sunmaktadır. Tabi ki öznel olarak politikanın taktik ve stratejik ayaklarında gelişme kaydetmemiz elzem olandır. Her bir faaliyetçi yerel seçimler özgünlüğünde öncünün belirlediği politikayı zaman geçirmeksizin bulunduğu alana uygulamalıdır.

edilmesinden ziyade, kullanılan yöntemin açığa çıkartılması ve güncelle ilişkisi sorgulanmalıdır. Ayrıca sadece güç ilişkisinin bile belirleyici faktör olacağını unutmamak gerekir. Yine önemli bir yan da gerek Lenin'in gerekse Mao'nun, KP'nin bağımsızlığını sekteye uğratan pratik adımlardan kaçındıklarıdır. Aksine süreç içinde KP hegemonyasının daha fazla güçlendiği bir tablo karşımıza çıkmaktadır. Ama günümüz siyasetinde oluşturulan ittifak ve uzlaşmalar TDH'nin gelişimi için manivela aracından çıkarak liberal ve reformist anlayışlara daha fazla bağımlı hale gelmiştir. Hiç şüphe yok ki bu çizilen tablo politika üretmek bir yanda mevcut politik çizgisini dahi koruyamamaktadır.

Bizler için ise kavranılması gereken önemli husus, yerel seçimlerle oluşan konjonktüre politik müdahale ile stratejik hattı beslemek olmalıdır. Ancak bu çerçevede oluşturacağımız faaliyet kazanç sağlayacaktır. Fakat öncünün yerel seçimler bağlamında belirlemiş olduğu tavrı biçimsel faaliyete indirgemek, tam da belirttiğimiz gibi politik sefalet olacaktır. Bu yaklaşım ve tarzdan mümkün olduğu kadar

70 YILLIK TARİHSEL HUSUMET

EMPERYALİST DALAŞIN PASİFİK-ASYA'DA ODAKLANMA ARAYIŞI

Geçtiğimiz ayın sonlarına doğru Pakistan-Hindistan sınırında olan Keşmir'de yaşanan gelişmelerle birlikte uzak doğunun iki nükleer gücü olan ülke arasında yine bir "savaş çanları" çaldı.

Pulwama şehrinde yaşanan intihar saldırısında 44 kişinin ölmesinin ardından Hindistan devletinin doğrudan Pakistan'ı suçlaması ile başlayan süreç, sınır bölgesindeki uçakların dalaşı ile devam etti. Hindistan misillemesi olarak Pakistan sınırı boyunca olan ve son yıllarda uluslararası güçlerce finanse edilen örgütlerin kampalarını vururken birkaç gün geçmeden Pakistan'da Hindistan hava güçlerine ait bir MiG21 tipi uçağı sınır kordonu üstünde düşürdü.

Aynı ülkeden İngiliz sömürgeciliği kontrolünde gelişen iki millet, 1947'den bu yana bölge hakimiyeti için dönem dönem savaş çığırtkanlığı yapmakta, uzak asyanın en kalabalık iki askeri gücünü bu uğurda oluşturmaktadır. 1980'lerden beri "süper güç" kıstaslarıyla hareket eden iki ülke, uzun menzilli roket denemelerinden sonra atom bombası denemeleri ile gündeme gelmiş lakin yarı-sömürge yapılarından kaynaklı, emperyalist efendilerinin onayı olmaksızın bölgede kendi "ulusal" çıkarlarını gerçekleştirecek bir saldırıya girememektedir. Zira aslan emperyalist sistemin çıkarları ve hesaplarıdır. İki ülkede bu gerçekliğe uygun kodlanmış ve aralarındaki düşmanlığı şovenizmi besleyerek bir yönetme biçimine dönüştürmüştür.

Bir tarafta ABD emperyalizminin bölgedeki en sadık uşağı Pakistan, diğer tarafta ise büyük bir pazar ve ucuz iş gücü olanakları ile bütün emperyalistlerle, özelde de AB ve ABD emperyalizmi ile iş yapmaya çalışan Hindistan duruyor.

Teşbih etmek gerekirse yıllardan beri Türkiye-Yunanistan ilişkilerinin bir kopyasını yaşayan iki ülke, halen "kendi çöplüklerinde horoz kim" olacak sorusuna yanıt arıyor. Ancak bu yanıtın emperyalist güçlerden ve onların güç dengelerinden bağımsız olmayacağını da çok iyi biliyor.

Geliştirilen konjektürde bugün devletlerin kullandığı bilim paramiteler güçlerin "savaş sebebi" sayılması ile bu ikili aynı değerlendirmeyi ken-

dilerine uygulamak ve bunun üzerinden bölgelerindeki hegemonya dalaşını ilerletmek istemekte.

Kısaca özetlersek; Pakistan ve Hindistan devletleri aslında 1940'lı yıllarda Müslüman ve Hindu olanlar arasında bir ayırım konarak var edilmiş, İngiliz emperyalizminin böl-parçala ve düşmanlaştır politikasının sonucu olarak açığa çıkmış iki devlettir. Farklılaşmış iki milliyetin egemen burjuvazisi, ege-

menlik alanlarını genişletmeyi karşılıklı tarihsel hak talepleri adı altında ve ilhak hevesleri ile 70 yılı aşkındır bir gerginlik ve düşmanlık politikası ile sürdürmektedir. Hindistan'ın halen sınır nüfusunun %18'ini kendisini Pakistanlı olarak tanımlayan müslüman nüfustur. Yine Pakistan'ın kendisinden koparılmış yapay bir devlet olarak tanımlayarak "yayılmacılığın" tarihsel haklılık katmak isteyen Hindistan söz konusudur. Bu durum doğal olarak her an gerginlik ve çatışma koşulları anlamına gelmektedir.

EMPERYALİST ODAKLAŞMA VE PAKİSTAN-HİNDİSTAN GERİLİMİNİN KAÇINILMAZLIĞI!

Tarihsel arka planı olan Hint-Pakistan geriliminin, içinden geçtiğimiz sürecin çatışma-gerginlik üreten karakteriyle ilintili olduğu açıktır. Emperyalist güçler arasındaki her sorun, çatışma ve güç dengelerini değiştirme mücadelesi tüm sorunlu alanlardaki fay hatlarını tetiklemektedir ya da gerginliği büyütmektedir. Bugün olan çatışmalara buradan bakmak ve gelişmeleri bu perspektiften okumak gerekmektedir.

Hindistan her ne kadar ABD-İngiliz emperyalist blokunun yarı-sömürgesi durumunda ise de emperyalist güçler arasındaki çatışma ve çelişkilerin artmasına paralel olarak bundan faydalanma siyaseti benimserler. Hindistan gibi dünyanın en büyük nüfusundan birine sahip, oldukça güçlü yayılmacı hevesleri olan bir devletin bu fırsatlardan faydalanmaması düşünülemez. Yanı başında Çin ve Rusya'nın

ABD ve AB bloğuna karşı gerçekleştirdiği ekonomik, siyasi ve askeri hamlelerin Hindistan ve Pakistan gibi bölge düzeyinde etkili güçleri etkilememesi mümkün olamaz.

Ki Hindistan Çin ve Rusya ile BRİCS ülkeleri şeklinde oluşmuş ünlü ticari-ekonomik ortaklığın bir parçasıdır. Bir yandan ABD-AB'nin emperyalist sermayesinin yatırım yapılan en bakir ve görece "güvenli" yarı-sömürge alanı olarak kendini pazarlarken, diğer yandan ekonomik ilişkilerindeki temerküzde bu tekellerle kendini sınırlamaktadır. Çin gibi iştahlı emperyalist ülkeleri gözetken, hem rekabet hem de işbirliği içinde hareket eden bir ekonomi-politika izlemektedir.

Pakistan ve Hindistan arasındaki gerilimi bu emperyalist güçlerin hesaplarından bağımsız düşünmemek gerekir. Özellikle Çin'in "Tek Yol Tek Kuşak" diye ifade edilen kendine ait "küreselleşme" politikasında Hint egemenlerinin iştahını kabartacak fırsatlar olduğu ve bu fırsatlara yönelik bakış açısından ABD'nin rahatsız olduğu açıktır. Hint egemenleri; Çin ve Rusya ile olan ilişkilerinde, ABD ve AB'yi gözetmek zorunda olsa da, hat-

ta bu emperyalist blokla kurduğu politik ve ekonomik bağımlılık ilişkisini öncelikle de, bir derinleşme ve daha sıkı bağlar kurması söz konusudur. ABD'nin Çin'e yönelik rahatsızlığı ve aralarındaki rekabetin esaslı niteliği, Hint egemenlerin Çin'le kurduğu her ekonomik ve politik ilişkiye şüpheyle bakmasını ve yaklaşmasını, hatta tutum almasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Zira Çin ve Rusya için Pakistan politikası da Hint politikasının bir türevidir. Elbette Hindistan siyasi, ekonomik ve sosyal koşulları Pakistan'dan daha cazip ve daha dinamikdir. Bu anlamda bu emperyalist güçler ve sermayeleri açısından Hint sahası daha caziptir. Ancak Pakistan boş bırakılacak bir alan değildir. Bu iki ülkenin bölgesel ölçekteki ekonomik, politik ve askeri gücü bölge politikasında ilgi odağının bu ülkeler olmasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Tamda böylesi ilişkilerin geliştiği koşullarda ABD için kendine bağımlı, iki yarı-sömürge ülkenin bu koşullarının pekişerek devam etmesi, emperyalist rekabet içinde olduğu ülkelere çatlaklardan sızma olanağı sunmaması gerekmektedir. Böylesi dönemlerde, ABD gibi başat emperyalist gücün bağımlı ülkeleri daha fazla bağımlı yapacak gerginlikleri ve çatışmaları kaçınmazdır. Hint-Pakistan geriliminin kendine has özel ve özgün dinamiklerinin, çelişkilerinin ABD tarafından kaçınması, "terör gülyabanisi" ile tırmandırılması beklenmesi gereken girişimlerdir.

Emperyalistler arasındaki güç dengelerindeki değişim ve sürecin "çatışma esaslı" istikrarlı yapısı bu türden gerginliklerin artmasını kaçınılmaz kılacaktır. Bölgesel ölçekli gerginliklerde istisna kabul etmeyen bir süreç yaşanmaktadır. İhtilafı her alanda bu durum söz konusudur. Kuşkusuz Pakistan ve Hindistan gerginliği devletler düzeyinde ve etki gücü hiçbir bölgesel çatışmaya benzemeyecek sonuçlar üretecek niteliktedir. Pasifik-Asya hattında kurulmaya çalışılan Çin merkezli yeni düzen göz önüne alındığında, ABD'nin esas çelişkinin burada yoğunlaştığı tespiti düşünüldüğünde bu türden gerginliklerin daha fazla artması ve buralara biçim verme arayışının keskinleşmesi kaçınılmazdır.

İbrahim Kaypakkaya Yoldaş ve 11 İlkesi - I

Kaypakkaya yoldaşın doğumunun 70. katledilmesinin 46. yılına girdik. Kaypakkaya yoldaşın sahiplenilmesinin sadece onun devrimciliğinin ya da tarihsel bir figür haline getirilmesiyle sınırlanmaması gerektiğinin altını çizmekte fayda var. Bugün Kaypakkaya yoldaşın temel tezlerinin, belli başlı ilkelerinin geride kaldığına yönelik sağdan bir saldırı söz konusudur. "5 temel belge ve 11 ilkeyi bu saatten sonra savunacak değiliz" diyerek "Kaypakkayacı" olduğunu ifade eden anlayışlara karşı evet "5 temel belge ve 11 ilke rehberimizdir" diyerek yolumuza devam ediyoruz. Tamda böylesi bir dönemde özellikle 11 ilkeden bazılarını önder yoldaşın 70. doğum ve 46. ölüm yıl dönümü vesilesiyle anımsatmak ve altını çizmek istiyoruz.

ÖRGÜTLENMELERDE PARTİ ÖRGÜTLENMESİ ESAS, DİĞER ÖRGÜTLENMELER TALİDİR (1)

".... işçilerin önderliği için bir tek teşkilata, Komünist Partisine ihtiyaç vardır... (İ. Kaypakkaya Seçme Yazılar-Cihan yay. Sf.56)

Kaypakkaya yoldaşın, Şafak revizyonistleriyle arasına koyduğu keskin çizgilerin başında örgütlenme sorunu gelmektedir. Şafak revizyonistleri ısrarla dergi faaliyeti ve (ne olduğu belirsiz) köy komiteleri örgütleyerek öne çıkan aktif unsurları adeta pasif bir konumda tutan pratik içerisinde iken; Kaypakkaya yoldaş ısrarla KP örgütlenmesinin esas olması noktasında eleştirilerini ve mücadelesini sürdürmüştür. Şu konuda Kaypakkaya yoldaşın düşünceleri oldukça beraktır. "Sınıf mücadelesinde kitleler içinde kök salmış, demir disiplinli, subjektivizmden, revizyonizmden ve oportünizmden arınmış, özeleştiriyi uygulayan çelik gibi bir parti örgütlemek..."

Kaypakkaya yoldaşın bu anlayışına neden olan gerçeklik KP'nin misyonu ve göreviyle birebir ilintilidir. Sınıf mücadelesinin proletarya ile burjuvazi arasında süren son savaşımında proletarya adına önderlik ve öncülük görevini yüklenmiş olan KP'nin örgütlenmesi olmazsa olmaz bir koşuldur.

Kitleleri örgütlemek, devrimi örgütlemektir. Örgütlemek ise kitleleri ortak bir amaç ve hedef için bir çatı altında bir araya getirmektir. Sınıf mücadelesinin birden fazla çelişkiyle sürüp gitmesi devrime kadar (ve hatta devrimden sonra da) çözülmesi gereken birden fazla çelişki olduğunu da ifade etmektedir. Ve hemen hemen her çelişki, kendiliğinden ya da bilinçli bir müdahaleyle kitleleri bir araya geti-

örgütü de yaratmak zorundadır. Kitlelerin eseri olacak olan devrim, en başta ortak bir amaç ve hedefe yönelmeyi sağlayacak olan bir örgütle gerçekleşebilecek bir olgudur.

Ancak mesele tek başına böyle bir örgüt program ve hedeflerini oluşturarak ilan etmek değildir. Aynı zamanda onu sınıf mücadelesinin bütün çelişkilerinin çözümünde ve en nihayetinin

mizin inşası, silahlı mücadeleden ayrı olarak ele alındığı zaman doğru bir şekilde kavranamaz" şeklinde meseleyi ele alan Mao Zedung yoldaş bizim gibi ülkelerde partinin nasıl inşa olacağına derinlik katmıştır. Bu aynı zamanda savaşı örgütlerken Partinin kendisini de örgütlemesi anlamına gelmektedir. Bir yandan savaşa önderlik edebilecek bir parti yaratacak, diğer yandan kendisini savaş içerisinde örgütleyerek sağlamlaştıracaktır. Özellikle silahlı mücadelenin koşullarının olduğu ülkemiz ve ülkelerde silahlı devrimci savaşım örgütünü önceleyen fokocu anlayışlarla aramıza kesin çizgi çeken yaklaşımlardan birisi budur. Parti, fokocu anlayışlar için askeri örgütlenmenin ve savaşımın bir sonucu olarak çıkar. Politikleşmiş-askeri örgütlenme olarak bu formüle olur. MLM anlayış bunu kesin şekilde reddeder. Partinin savaş içinde inşa olması gerektiğini savunur.

Bu savaşa önderlik edecek mekanizmaların yani

recek mekanizmaları yaratmaktadır. Ancak mesele, bu çelişkilerin ürünü olarak açığa çıkan potansiyeli esas çözüm adresi olan sınıf mücadelesinin kendisine kanalize etmek ve bu mecerada örgütlenmesine olanak sunmaktır. Kuşkusuz bundan bağımsız olan her örgütlenme en fazla ekonomist temelde kalır.

Komünist Parti sınıf mücadelesinin çelişkilerinin proletarya lehine çözümü için en üst mücadele aracı (örgütü) olarak ortaya çıkmıştır. Diğer bütün mücadele örgütlerinden partiyi ayıran temel faktör olarak "sınıf mücadelesi yasalarının bilgisi ve devrimci hareketin tecrübesiyle silahlanmış olan Parti, işçi sınıfının tüm diğer örgütlerini yönetmek için her türlü imkana sahip... (Lenin)" olması nedeniyle Proleterlerin öncelik vereceği örgütlenme aracı kuşkusuz parti örgütleri yaratmak olacaktır.

Sınıf mücadelesinde devrim gibi bir görevi omuzlama sorumluluğunu yüklenmiş bir anlayış, her şeyden önce ona öncülük ve önderlik edecek

de devrimin örgütlenmesinde ve ona önderlik edilmesinde alt örgütlerinin de yaratılması yani bizzat KP'nin kendisini örgütlemesi gerekmektedir. Bu olmadan ne parti gerçek rolünü oynayabilir ne de kitleler örgütlenbilir. Çünkü parti Lenin'in deyişiyle "örgütlerin toplamı (ama yalnızca aritmetik bir toplamı değil, bileşik bir toplamı) olmalıdır."

Bu örgütler toplamı; Kaypakkaya yoldaşın Şafak revizyonistleri ile partinin örgütlenmesi konusunda temel ayırım noktalarından birisini oluşturmuştur. Şafak revizyonistleri mücadeleye girişmek için önce tüm ülkede "kök salmış bir parti yaratmayı" esas alırken, Kaypakkaya yoldaş ise ülkemizin sosyo-ekonomik yapısına paralel olarak devrim mücadelesinin dengesiz gelişeceğinden partinin de kendisini bu gerçekliğe uygun olarak örgütleyeceğini ifade etmiştir.

Başından itibaren silahlı mücadelenin esas olduğu ülkemizde parti kendisini savaş içerisinde örgütleyecektir. "Siyasi çizgimiz ve dolayısıyla parti-

parti örgütlerinin inşa edilmesi, örgütlenmelerde parti örgütlerinin esas alınması demektir. Basitten karmaşığa, parçadan bütüne doğru gelişecek ülkemiz devrim hareketi, ona önderlik edecek mekanizmasını yani partiyi inşa edip, onu sağlamlaştırmadan başarı sağlayamayacaktır. Yukarıda partinin görev ve misyonuna dair yapılan atıflar tam da ülkemiz devrim çizgisinde partinin görev ve sorumluluklarıyla beraber ele alındığında Kaypakkaya yoldaşın "örgütlenmeler içinde parti örgütlenmesi esas, diğer örgütlenmeler talidir" ilkesini anlaşılır kılacaktır.

Bir ihtiyacın ürünü olarak örgüt, somutta Komünist Parti savaşa önderlik etmede yegane ve en üst örgüt biçimidir. Bu örgüt yaratılmadan ve kitleler içinde kök salmadan başka hiçbir örgüt biçiminin kalıcı olamayacağı ve nihai hedefe ulaşamayacağı tarih tarafından defalarca kanıtlanmıştır.

(devam edecek)

Farklı Coğrafyaların Ortak Yarası: Beyazıt ve Halepçe Katliamları

İran-Irak savaşında ABD'nin açık desteğiyle kimyasal silahlarla takviye edilmiş Saddam diktatörlüğü, Irak Kürdistanı'na daha vahşi biçimde yönelmeye başlamıştı. Kürt ulusal güçlerinin ilerleyişini bir türlü engelleyemeyen Saddam ordusu, savaşın başından beri değişik dozlarda uyguladığı halka saldırı ve kimyasal silah kullanımını iyice yaygınlaştırdı.

16 Mart 1988 tarihli Halepçe Katliamı, kimyasal silahların halk üzerinde

bu kadar geniş çaplı kullanıldığı ilk saldırıydı. İnsanlık yeni bir vahşete tanık olmuştu. 16-17 Mart tarihlerinde Halepçe'ye atılan kimyasal silahların yarattığı manzarayı gazeteci Ramazan Öztürk şöyle tarif ediyor: "Kimyasal gaz bombası atılan kasabalar ölü şehir gibi. Sadece ceset toplamak için gelen askeri araçların sesi duyuluyor... Her taraf

kadın ve çocuk ölüleriyle dolu. Oyun oynarken ölüme yakalanan bu çocukların günahı neydi?" Hardal gazı, sinir bombası gibi çeşitli bombaların atıldığı bu yerlerde ölenlerin hemen hepsi kadın ve çocuklar.

Saddam Hüseyin onca insanlık suçun

yanında Halepçe'deki bu katliamıyla tarihte Hitler gibi halkların en büyük düşmanlarının yanında yer alarak adını yazdırmıştır.

Tarihler 16 Mart 1978'i gösterdiği gün, İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nde olağanüstü bir durum vardı. Devletin emekçi halka ve devrimcilere karşı kullandığı sivil faşistlerin saldırılarından dolayı fakülte günlerdir gerginlik ve çatışmalar sürüyordu. Öğrenciler polis ablukası-

da derslere giriyor, okul çıkışlarında da yine polis ablukasıyla okullarını terk ediyorlardı. Ancak o gün, yani 16 Mart günü durum çok farklıydı. Her gün 50-60 polisin önünde beklediği fakültede yalnızca 9 polis vardı. Sivil faşistler ise pusuda bekliyorlardı. Ve

o gün yaşanacak katliamın haberini yine sınıflarından çıkan devrimci, demokrat, ilerici öğrencilere "hepinizin sonu geldi artık!" diye bağırarak sivil faşistler veriyordu. İşte böyle bir günde bir anda öğrencilerin yanında bir bomba patladı ve aynı anda kurşun yağmuru başladı. Bombanın patladığı yerde 7 karanfil; Cemal Sönmez, Baki Ekiz, Ahmet Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl, Murat Kır ve Hatice Özen yaşamını yitirdi. Saldırıda

43 öğrenci de yaralandı.

Bu katliam CHP'nin hükümette olduğu bir dönemde ve bizzat polis gözetiminde gerçekleştirilmişti. Katliamın ardından büyük kitlesel protesto gösterileri yapıldı. DİSK'in "Faşizme ihtar" mi-

tingleriyle 16 Mart Katliamı ve ülke genelindeki faşist saldırılar lanetlenirken birçok üniversitede de ders, yemek boykotu, kampüs işgalleri gibi eylemlerde öğrenci gençlik saldırılara sessiz kalmayacaklarını gösterdi.

olan inancımızı güçlendirdi. Kaypak-kaya düşüncesinin bu topraklarda bu kadar hakim olması egemenler tarafından özel önlemlerle yok edilmeye, kırılmaya çalışılmaktadır. Tabii egemenlerin yanı sıra İbrahim'in ardıklarını içine sindiremeyen kimi yapıların bu düşüncenin, ideolojinin altını boşaltmaya ya da kendi çıkarları için kullanmaya çalıştıklarını bizzat gördük. Gittiğimiz köy çalışmalarında 'Partizan' ismi ile kendilerini tanıtan ve TKP'ye oy isteyenleri öğrenmemiz bunun en büyük göstergesidir. Partizan bu dönemde yerel yönetimler için bir adım atmış olsa da esas amacımızın seçim olmadığını, halkın örgütlenmesi olduğunu, seçimin bizler için bir araç olduğunu, bizler Kemalizm'i faşizm diye nitelendirirken Kemalist, revizyonist bir parti altında seçime girmemizin imkansız olduğunu kurduğumuz ilişkilerde dile getirdik. Görüştüğümüz köylüler bu tür Kemalist ve revizyonist partilere Dersim'de alan açan yaklaşımları doğru bulmadıklarını dile getirdiler. Bizler de meseleyi sadece yerel seçimler olarak ele almadığımızı, kimi politik kurumların bugünkü liberal, reformist politikalarının uzunca bir tasfiye sürecinin ürünü olduğu üzerine tartışmalar yürüttük ve çoğu yerde olumlu sonuçlara ulaştık.

Dersim'de bulunduğumuz süre içerisinde genel olarak olumlu ve devrimci bir bilince sahip bir taban ile karşılaştık. Bu çalışmalar Dersim'e dair yaratılan olumsuz algıların gerçekçi olmadığını görmemizi sağladı. Bu da Dersim'e dair umudumuzu daha da büyüttü. Dersim'de reformist, revizyonist, Kemalist partilerin halkı kandırmasına izin vermeyeceğiz. Egemenlerin Dersim'e yönelik saldırılarını, örgütlenerek ve örgütleyerek aşacağız.

[Dersim'den Bir Partizan Okuru]

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ahmet Muharrem Çiçek: Elazığ Karakoçan doğumlu olan Ahmet Muharrem Çiçek, liseyi bitirdikten sonra İstanbul Tıp Fakültesi'ne girdi. Bu dönemde üniversite gençliğinin eylemlerine aktif olarak katıldı. Daha sonra Proletarya Partisi saflarında örgütlendi. Parti Üyesi, İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı olan Ahmet Muharrem Çiçek, 19 Mart 1973 tarihinde, son mermisine kadar çatışarak, silahını da düşmana teslim etmeyip şehit düştü.

Niyazi Gündoğdu: 1956 yılında Sivas Hafik'te dünyaya geldi. Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken İstanbul'da Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği başkanlığını yaptı. 1977 yılında derneğin basılmasıyla birlikte gözaltına alınarak tutuklandı.

Hapishaneden çıkar çıkmaz askere alınan Niyazi Gündoğdu, askerden döndüğünde Sivas'ta 16 Mart 1983 tarihinde gözaltına alınarak bir gün sonra 17 Mart'ta işkencede katledildi.

Hıdır Yıldız: 1968 yılında Dersim Hozat Amutka köyünde dünyaya geldi. İlk kez 14 yaşında Halk Ordusu gerillalarıyla tanışan Hıdır Yıldız, henüz 17 yaşındayken gerillaya katıldı. 17 Mart 1985'te devlet güçleriyle Halk Ordusu arasında çıkan çatışmada şehit düştü.

Veysel Yıldız: Bir bankada çalışan Yıldız 28 Mart 1982 tarihinde Malatya'da gözaltına alınır ve yoğun işkencelere rağmen ser verip sır vermeyecek 31 Mart 1982'de katledilir.

Mazlum Doğan: 1958 yılında Dersim Mazgirt'te dünyaya geldi. 1976 yılında Hacettepe Üniversitesi Tarih bölümünde okurken okulu yarıda bırakarak devrimci faaliyete katıldı. 1978 yılında PKK'nin Kuruluş Kongresi'ne katılarak MK üyeliğine seçildi. Diyarbakır Zindanı'nda teslimiyete karşı direnişi büyütme için 21 Mart 1982 gecesi Newroz'da kendini yakarak ölümsüzleşti.

Hasan Ocak: 12 Mart 1995 Gazi Direnişi sonrası 21 Mart'ta ağabeyinin işyerinden çıktıktan sonra Hasan Ocak'tan bir daha haber alınamadı. Hasan Ocak, gözaltında kaybedilmesiyle ilgili yapılan eylemlerden, işgallerden tam 57 gün sonra Altınşehir Kimsesizler Mezarlığı'nda bulundu.

DERSİM'DE YEREL SEÇİMLER, YARATILAN ALGI VE GERÇEKLER

Dersim bizler açısından özel bir öneme sahiptir. Dersim halkı birçok zulme, katliama ve asimilasyon politikalarına maruz kalmıştır. Bundandır ki haklı ve meşru isyanların da ardı arkası kesilmemiştir. Dersim dağları nice yiğitlere kucak açmıştır. Açmaya da devam etmektedir. Elbette bu bakımdan egemenler açısından da özel bir öneme sahiptir. Dersim halkını yozlaştırmak, sistem içine çekmek, asimile etmek için bir dizi politika uygulanmıştır ve uygulanmaktadır. Bu saldırı, sindirme ve baskı altına alma politikaları yer yer egemenler nezdinde başarılı olmuş gibi gözükse de Dersim halkının devrimci duruşunun biçimsel olarak gerilediğini ama özünde değişmediğini söyleyebiliriz.

Genel seçim havasına dönüştürülen yerel seçim sürecinde, politikalarımızı halka ulaştırmak üzere Dersim'de çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. Dersim'de gittiğimiz evlerde, kurduğumuz ilişkilerde, yaptığımız sohbetlerde birçok politik tartışmaya dahil olduk. Dersim halkının sürece, oluşturulan ittifaklara ve politik kurumlara dair bilgisi beklentimizin üzerindedir.

Çalışmalarımızda Dersim halkının

devrimci-demokratik kurumların oluşturduğu ittifaklara dair bakış açısını gözlemledik. Genel eğilim tüm devrimci demokrat kurumların ortaklaşması yönündeydi. Bunun üzerine uzunca tartışmalar yürütüldü. Birliğin neden gerçekleşmediği, bu yönde harcadığımız çaba ve sergilenen tutumlar üzerine sohbetler gerçekleştirdik. Düzen partilerinin Dersim'de kazanma olasılıklarına yönelik halkın büyük bir tepkisi vardı. Halk genel olarak devrimci-demokratik kurumları destekliyor ama parçalı yapıdan kaynaklı düzen partilerinin kazanmasından kaygı duyuyordu.

Dersim halkı içerisinde düzen partilerine yönelik bir kesim vardır. Yaşanan bu durum biz devrimcilerin eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Dersim halkının büyük çoğunluğu düzen partilerinden kopuşu gerçekleştirmiştir. Dersim'de yakıcı bir şekilde hissedilen işsizlik sorunu mevcut. Vaatlerle kandırılan Dersim halkının bir kesimi, iş bulma umuduyla düzen partilerine üye olmakta, onları desteklemektedir. Oysa ki onları işsiz bırakan yine bu sistemdir. Ama düzen partilerine üye olan kesimler bile tepkilerini dile getirmekten, mecbur bırakıldıkları bu durumun sistemin ürünü olduğunu

ifade etmekten çekinmemektedir.

Dersim halkı son süreçte bir dizi operasyon, gözaltı ve tutuklama terörüne maruz kalmıştır. Dersim halkının devrimci duruşunun bilincinde olan egemenler, Dersim'de baskı, sindirme ve korku salma politikalarını pratiğe geçirmiştir. Bu pratiklerin amacı Dersim halkını örgütsüzleştirme, devrimci-demokratlardan uzaklaştırma ve apolitikleştirmektir. Yüzlerce kişi gözaltına alınmış, tutuklanmıştır. Bu sebeplerden göç eden binlerce insan vardır. Bu da elbette Dersim halkını belli oranda geriletmiştir. Dersim'de çalışma yaparken egemenlerin her fırsatta uyguladıkları GBT'lerden, aramalardan hakimiyet altına alma politikasını hissedebiliyorsunuz.

Dersim'de belediyeye atanan kayyım da halkta bir algı yaratmıştır. Aslında yaratılan bu algı bilinçli bir şekilde egemenler tarafından yapılmaktadır. Halkın iradesine el koyan egemenler, bu yolla da halka "sizin seçiminiz değil, bizim istediğimiz olur" mesajını vermektedir. Buna karşı geliştirilmeyen her bir direniş, halkı daha çok pasifize etmekte ve umutsuzluğu hakim hale getirerek düzen partilerinin kazanma olasılığı kaygısını yükseltmektedir.

Sürdürülen mücadeleyi gemlemek için yıllardır sistematik bir biçimde gerçekleştirilen Dersim'deki orman yangınlarına da halkın tepkisi büyüktü. Bu konuda yaptığımız sohbetlerde Dersim halkı, ormanlara çıkmanın yasaklandığını ya da her an bombalanma korkusuyla buralara çıkamadıklarını, hayvanlarını otlatamadıklarını belirttiler. Dersim halkı için kutsal olan doğanın ve orada yaşayan canlıların bu şekilde tahrip edilmesinin onlarda büyük bir öfkeye yol açtığını gördük. Yangınları söndürmek için alana gitmek isteyen Dersim halkı saldırılarla karşılaşmıştı. Görüştüğümüz birçok kişi orman yangınlarının söndürülmesinin bilinçli bir şekilde engellendiğini açıkça ifade ediyor.

Kurduğumuz ilişkilerde Kaypakka-ya düşüncesinin bu toprakların her bir zerresine sirayet ettiğini gördük. İbrahim'in yoldaşları olduğumuzu söylediğimizde "domane ma amey" diyerek sarılıp ağlayan, "nerelerdesiniz" diye kızan, şehit düşen yoldaşlarımızın anılarını anlatıp gözleri dolan analara şahit olduk. Bunlar bizleri de çok etkiledi ama aynı zamanda şehitlerimize olan bağlılığımızı ve kavgaya

devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenedemokrasi1](#)

[yenedemokrasigazete](#)

[yenedemokrasi](#)

yenedemokrasigazetesj@gmail.com

yenedemokrasi3.net

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazışleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 235 20 22 - yenedemokrasigazetesj@gmail.com

Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34